Τὸ φύλλον δραχ. 3 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5.—

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 120. Ἑξάμηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια δεκατρία. 50· Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος | *Ἀθῆναι, 1 Ἰουνίου 1940* | *Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 27*

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

—Ἐγὼ εἶμαι ἕνας ἀπὸ τοὺς φυλακισμένους, συνέχισε ἡ Σάρα. Εἶναι χρόνια ποὺ βρίσκομαι κλεισμένη ἐδῶ μέσα, τόσο ποὺ μ' ἔχουν πιὰ ξεχάσει. Ἡ μὶς Μιντσὶν εἶναι ὁ δεσμοφύλακας καὶ ἡ Μπέκυ εἶναι ὁ φυλακισμένος τοῦ γειτονικοῦ κελλιοῦ!

Τὰ μάτια της ἔλαμπαν καθὼς τὰ ἔλεγε αὐτά. Ἡ παλιὰ Σάρα ἔβγαινε πάλι στὴν ἐπιφάνεια.

— Ναί, συνέχισε, αὐτὸ θὰ φανταστῶ, καὶ θὰ εἶναι γιὰ μένα μιὰ παρηγοριά.

Ἡ Ἑρμίνα φαινόταν γοητευμένη μὰ καὶ κάπως τρομαγμένη.

— Θὰ μοῦ τὰ λὲς καὶ μένα, ἔ; ἔκανε ἱκετευτικά. Θὰ μ' ἀφήνῃς ν' ἀνεβαίνω κάθε βράδυ; Τὴν ὥρα ποὺ θάχουν κοιμηθῇ οἱ ἄλλοι νὰ καθόμαστε μαζὶ νὰ κουβεντιάζουμε καὶ νὰ εἴμαστε ἀγαπημένες ὅσο κι' ἄλλοτε καὶ πιὸ πολὺ ἀκόμη;

— Ναί, ἔκανε ἡ Σάρα νεύοντας μὲ τὸ κεφάλι της. Στὶς δύσκολες περιστάσεις βλέπει κανεὶς πόσο ἀξίζουν οἱ φίλοι του στ' ἀλήθεια. Κι' ἐσὺ ἔδειξες πὼς εἶσαι μιὰ καλὴ καὶ ἀφοσιωμένη φίλη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'
Ὁ Τυροφαγᾶς

Ἡ Λόττη ἦταν τὸ τρίτο καὶ τελευταῖο νούμερο ἀπὸ τὴν παρηγορητικὴ τριάδα τῆς Σάρας. Ἦταν πολὺ μικρὴ ἀκόμη γιὰ νὰ καταλάβῃ τί ἦταν αὐτὸ ποὺ συνέβη στὴ Σάρα καὶ ἡ ἀλλαγὴ τῆς μικρῆς της μαμᾶς ἀπέναντί της τὴν ἔβαλε σὲ μεγάλη ἀμηχανία. Τῆς εἶχαν ἐξηγήσει πὼς τῆς Σάρας τῆς ἔτυχαν μεγάλα δυστυχήματα, μὰ ὡστόσο δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ γιὰ ποιὸ λόγο ἡ Σάρα ἦταν τώρα τόσο ἀλλοιώτικη ἀπὸ πρίν, γιὰ ποιὸ λόγο φοροῦσε ἕνα ἄσχημο μαῦρο φόρεμα παλιὸ καὶ ξεθωριασμένο, καὶ γιατὶ ἀντὶ νὰ μαθαίνῃ τὰ μαθήματά της ὅπως πρὶν μαζὶ μὲ τὶς μεγάλες, καθισμένη στὴν κα-

Τὰ δυὸ κορίτσια ἀγκαλιασμένα κοίταζαν ἀπ' τὸ φεγγίτι.
(Σελ. 237, στ. β')

λύτερη θέση, δὲν ἐρχόταν πιὰ στὸ σπουδαστήριο παρὰ μονάχα γιὰ νὰ προσέχῃ τὶς μικρὲς τὴν ὥρα ποὺ μελετοῦσαν. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ στενοχωροῦσε τὴ Λόττη περισσότερο ἀπ' ὅλα, εἶναι γιὰ ποιὸ λόγο ἡ Σάρα, ὅταν τῆς μιλοῦσε κανένα ἀπὸ τὰ κορίτσια δὲν τοὺς ἀπαντοῦσε παρὰ μὲ μονοσύλλαβα. Ἅμα εἶναι κανεὶς ἑπτὰ χρονῶν θέλει νὰ τοῦ ἐξηγοῦν πολὺ καθαρὰ ὅλες του τὶς ἀπορίες γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ καταλάβῃ.

— Λοιπὸν εἶσαι τώρα πολὺ φτωχή; ρώτησε ἡ Λόττη τὴ μεγάλη της φίλη, τὴν πρώτη μέρα ποὺ ἦρθε ἡ Σάρα νὰ τοὺς κάνῃ γαλλικὸ μάθημα. Εἶσαι φτωχὴ σὰν τοὺς ζητιάνους ποὺ στέκονται στὸ δρόμο;

Καὶ καθὼς τἄλεγε αὐτὰ ἔσφιγγε μὲ τὰ παχουλὰ χεράκια της τὰ λεπτὰ δάχτυλα τῆς Σάρας καὶ τὰ μάτια της γέμισαν δάκρυα.

—Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ εἶσαι φτωχὴ σὰν τοὺς ζητιάνους!

Ἦταν ἕτοιμη νὰ βάλῃ τὰ κλάματα καὶ ἡ Σάρα βιάστηκε νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

— Οἱ ζητιάνοι δὲν ἔχουν σπίτι εἶπε μὲ γεναιότητα, ἐνῶ ἐγώ, καθὼς βλέπεις, ἔχω.

— Καὶ ποῦ μένεις; ρώτησε ἡ Λόττη. Στὴν κάμαρά σου εἶναι τώρα ἄλλο κορίτσι καὶ οὔτε εἶναι πιὰ ὄμορφη ὅπως ἦταν ὅταν τὴν εἶχες ἐσύ.

—Ἐμένα μοῦδωσαν μιὰν ἄλλη, ἀπάντησε ἡ Σάρα.

— Εἶναι ὡραία σὰν τὴν πρώτη; Ἐγὼ θέλω νἄρθω νὰ τὴν δῶ.

— Πάψε τώρα, ἔκανε ἡ Σάρα βιαστικά. Ἡ μὶς Μιντσὶν μᾶς κοιτάζει καὶ ἐμένα θὰ μαλλώσῃ ἂν ἐξακολουθῇς τὴ φλυαρία σου.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ καταλαβαίνῃ πὼς ὁποια δήποτε ἀταξία κι' ἂν γινόταν, πάντα αὐτὴν θὰ θεωροῦσαν ὑπεύθυνη. Ἂν τὰ παιδιὰ ἦταν ἀπρόσεκτα, ἂν φλυαροῦσαν, ἂν ἔπαιζαν ἀντὶ νὰ μελετοῦν, ἡ Σάρα θὰ ἔφταιγε.

Μὰ ἡ Λόττη ἦταν ἕνα κορίτσι, ποὺ ὅταν ἔμπαινε κάτι στὸ μυαλό της δὲν τῆς ἔβγαινε εὔκολα. Δὲν ἤθελε ἡ Σάρα νὰ τῆς πῇ ποῦ βρισκόταν ἡ κάμαρά της; Ἔ, καλά, θὰ πήγαινε κι' αὐτὴ νὰ τὴ βρῇ μοναχή της! Μίλησε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα μὲ τὶς συνομήλικές της, ἄρχισε νὰ περι-

τριγυρίζῃ τὶς μεγάλες μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως ἀκούσῃ καμμιὰ φράση, καμμιὰ ὁμιλία ποὺ νὰ τὴν κατατοπίσῃ. Καὶ ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ἀφοῦ μάζεψε ἀρκετά, ξεκίνησε γιὰ τὸ ἐξερευνητικὸ ταξίδι της. Ἀνέβηκε σκάλες πολλὲς ποὺ ἄλλοτε δὲν ἤξερε κἂν πῶς ὑπῆρχαν καὶ τέλος ἔφθασε ἐπάνω στὶς σοφίτες.

Σὰν βρέθηκε ἐκεῖ εἶδε δυὸ κλειστὲς πόρτες. Ἄνοιξε τὴ μιὰ στὴν τύχη καὶ ἀντίκρυσε μπροστά της τὴν ἀγαπημένη της Σάρα, ποὺ σκαρφαλωμένη ἐπάνω σ' ἕνα παλιὸ τραπέζι κοίταζε ἔξω ἀπ' τὸ φεγγίτη.

— Σάρα, φώναξε ἑτοιμη νὰ κλάψῃ. Μαμὰ Σάρα!

Δὲν πίστευε τὰ μάτια της. Ἡ σοφίτα αὐτὴ ὅπου εἶχε ἀνακαλύψει τὴ Σάρα τῆς φαινόταν τόσο παλιά, τόσο ἀπομακρυσμένη ἀπ' ὅλο τὸ ἄλλο σχολεῖο. Πόσα σκαλιὰ εἶχαν ἀνεβεῖ τὰ μικρά της ποδαράκια γιὰ νὰ φτάσῃ ὡς ἐκεῖ ἐπάνω!

Στὸ ἄκουσμα τῆς φωνῆς ἡ Σάρα στράφηκε καὶ μόλις ἀντίκρυσε τὴ Λόττη τἄχασε κι' αὐτή. Ἂν ἡ μικρὴ ἄρχιζε τὰ κλάμματα, ὅπως ἔδειχνε ἡ ἔκφρασή της, δυστυχία τους! Ἂν τὴν ἄκουγε κανεὶς κι' ἔρχόταν καὶ τὴν ἔβρισκε ἐπάνω, ἦταν χαμένες καὶ οἱ δυό τους!

Πήδησε εὐθὺς ἀπ' τὸ τραπέζι κι' ἔτρεξε πρὸς τὸ παιδί.

— Μὴν κλάψῃς, Λόττη μου, τὴν ἐκέτευσε. Κάνε σιγὰ νὰ μὴ σ' ἀκούσῃ κανεὶς κι' ἔρθουν καὶ μὲ μαλλώσουν καὶ σήμερα ἀπὸ τὸ πρωὶ δὲν κάνουν ὅλοι τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ μὲ μαλλώνουν. Ἔ τί λές, δὲν εἶναι τόσο ἄσχημη ἡ κάμαρά μου;

—Ἀλήθεια; ἔκανε ἡ Λόττη καταπίνοντας τὰ δάκρυά της.

Ἔρριξε γύρω της μιὰ ματιὰ καὶ δάγκασε τὰ χείλη της. Ἦταν στ' ἀλήθεια πάρα πολὺ χαϊδεμένη, μὰ ἀγαποῦσε πολὺ τὴ Σάρα καὶ ἀπὸ ἀγάπη γι' αὐτὴν ἔβαλε τὰ δυνατά της νὰ μὴν κλάψῃ.

— Καὶ γιατὶ δὲν εἶναι ἄσχημη; ρώτησε στὸ τέλος.

Ἡ Σάρα ἔσφιγγε τὴ Λόττη ἐπάνω της καὶ προσπαθοῦσε νὰ γελάσῃ. Ἔβρισκε σὰ μιὰ καινούργια δύναμη νοιώθοντας σιμά της τὴ μικρή, τρυφερή της φίλη. Εἶχε περάσει μιὰ πολὺ βασανισμένη ἡμέρα καὶ τὰ μάτια της ἦταν κόκκινα καὶ πρισμένα.

— Γιατὶ δὲν εἶναι ἄσχημη ἡ κάμαρά μου; Γιατὶ ἀπ' ἐδῶ ψηλὰ βλέπω ἕνα σωρὸ πράγματα, ποὺ ἀπὸ χαμηλὰ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ ἴδῃ.

— Τί πράγματα; ἔκανε ἡ Λόττη, ποὺ εἶχε κεντηθῆ ἡ περιέργειά της.

— Βλέπω τὶς καμινάδες μὲ τὸν ὡραῖο τους καπνό, ποὺ ἀνεβαίνει ψηλὰ κάνοντας δαχτυλίδια· βλέπω τὰ σπουργιτάκια ποὺ πηδᾶνε ἐπάνω στὰ κεραμίδια καὶ στέκονται καὶ κουβεντιάζουν μεταξύ τους σὰν ἄνθρωποι. Βλέπω τὰ παράθυρα ἀπὸ τὶς σοφίτες, ἀπ' ὅπου ξεπροβάλλει πότε-πότε ἕα φυγικὰ κανένα κεφάλι. Ὕστερα, ἐδῶ ἐπάνω νοιώθει κανεὶς πῶς βρίσκεται τόσο ψηλά, ὥστε νομίζει πῶς κατοικεῖ σ' ἕναν ἄλλο κόσμο.

—Ὤ, πόσο θἄθελα κι' ἐγὼ νὰ ἴδω! φώναξε ἡ Λόττη. Ἀνέβασέ με κι' ἐμένα ἐπάνω!

Ἡ Σάρα τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὶς μασχάλες καὶ τὴν ἀνέβασε ἐπάνω στὸ τραπέζι. Ὕστερα σκαρφάλωσε κι' αὐτή, καὶ τὰ δυὸ κορίτσια ἀγκαλιασμένα κοίταξαν ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸν φεγγίτη.

Ὅποιος δὲν ἔχει κοιτάξει ποτέ του ψηλὰ ἀπὸ τὰ κεραμίδια δὲν μπορεῖ νὰ λάβῃ ἰδέα γιὰ τὸ θέαμα ποὺ παρουσιαζόταν στὰ μάτια τῶν δυὸ κοριτσιῶν. Γύρω, γύρω τους δὲν ἔβλεπαν τίποτε ἄλλο παρὰ τὶς κυρτὲς σκεπὲς τῶν σπιτιῶν καὶ ποῦ καὶ ποῦ τὸ παράθυρο καμμιᾶς σοφίτας. Ὁ φεγγίτης μιᾶς σοφίτας ποὺ βρίσκεται ἀκριβῶς ἀντίκρυ στὴ δική τους ἦταν κλειστὸς γιατὶ τὸ σπίτι δὲν ἦταν κατοικημένο.

—Πολὺ θὰ ἤθελα νὰ κατοικῇ κάποιος σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, εἶπε ἡ Σάρα. Ἂν στὴ σοφίτα ἔμενε κανένα κοριτσάκι θὰ μποροῦσαμε νὰ μιλοῦμε ἀπὸ τὸ ἕνα παράθυρο στὸ ἄλλο καὶ μάλιστα, ἂν εἴχαμε λίγο κουράγιο θὰ περνούσαμε πάνω ἀπὸ τὰ κεραμίδια καὶ θὰ κάναμε καὶ βίζιτα.

Ἡ Λόττη φαινόταν γοητευμένη.

—Ὦ Σάρα, φώναξε σφίγγοντας ἐπάνω της τὴ μεγάλη της φίλη. Πολὺ μ' ἀρέσει ἡ σοφίτα. Πάρα πολύ. Εἶναι χίλιες φορὲς πιὸ ὄμορφα ἐδῶ ἀπ' ὅ,τι εἶναι κάτω.

—Γιὰ κοίταξε αὐτὸ τὸ σπουργιτάκι! ἔκανε ἡ Σάρα. Κρῖμα ποὺ δὲν ἔχω κανένα ψίχουλο νὰ τοῦ πετάξω γιὰ νἄρθῃ πιὸ κοντά.

—Ἔχω ἐγώ! φώναξε ἡ Λόττη. Μὲς στὴν τσέπη μου εἶναι ἀκόμη κάτι τρίμματα ἀπὸ ἕνα ψωμάκι ποὺ ἀγόρασα χτὲς μὲ δικά μου λεφτά! Νὰ τὸ φωνάξουμε νὰ τοῦ τὰ δώσουμε.

Μόλις τὸ σπουργιτάκι εἶδε τὰ κορίτσια ν' ἁπλώνουν τὰ χέρια τους καὶ νὰ τοῦ πετοῦν ψίχουλα, φτερούγισε σὲ μιὰ κοντινὴ καμινάδα. Ἐδῶ ἐπάνω στὰ κεραμίδια δὲν εἶχε κανένα φίλο καὶ τὰ ψίχουλα αὐτὰ τοῦ προκαλοῦσαν ὡστόσο κάποια δυσπιστία.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΟ ΔΙΚΟΠΟ ΠΕΛΕΚΙ

--Συνέχεια ἀπὸ προηγούμ. καὶ τέλος--

Πήδησαν τὰ κορίτσια χάμω στὸ χαλὶ κι' ἄρχισαν νὰ τρέχουν στὰ στενὰ μονοπάτια. Πίσω τους ἔνοιωθαν τὴ βαρειὰ ἀνάσα τοῦ δράκου, ποὺ ὁλόενα καὶ πλησίαζε.

Μὰ πρόφθασαν οἱ κοπέλλες καὶ χώθηκαν ἐκεῖ ποὺ τὸ μονοπάτι πήγαινε ὅλο κυκλοτερὰ κι' ἔγραφε ὁλόενα δεύτερο κύκλο γύρω στὸν πρῶτο, ὅλο καὶ πιὸ μεγάλο.

Χώθηκαν, λοιπόν, σ' αὐτὸν τὸν πολύπλοκο καὶ δύσκολο δρόμο, ποὺ ἦταν σωστὸς λαβύρινθος κι' ἄρχισε τότε φοβερὸ κυνηγητό. Ἡ ἠχὼ ἔδινε καὶ ξανάδινε τὰ μουγκρητὰ τοῦ δράκου καὶ οἱ φωνὲς τῶν κοριτσιῶν χανόταν στὸν ἀγέρα. Μὰ ὡςτόσο τρέχανε ὁλόενα, σὰν νἄχανε τὰ πόδια τους φτερά. Σίγουρα θὰ πέφταγε μὲς στὸ βαθύ, τὸν ἄπατο γκρεμό, ἐκεῖ ποὺ τέλειωνε ὁ λαβύρινθος. Τὴν τελευταία στιγμὴ ὅμως πρόφθασαν καὶ ξεπετάχτηκαν καὶ βρέθηκαν στὸ μονοπάτι, ποὺ τραβοῦσε ἴσια. Μὰ κάθε μονοπάτι κατέλγγε σὲ λαβύρινθο καὶ κάθε λαβύρινθος σὲ βαθύτατον γκρεμό. Καὶ τὰ κορίτσια ὅλο καὶ τρέχανε λαχανιασμένα μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα, λίγο ἀκόμα καὶ θὰ τὰ τσάκωνε ὁ δράκος καὶ *πουθενὰ* δὲν φαίνονταν τὸ εἰρηνικὸ δάσος, τὰ σκῖνα καὶ οἱ ἐλιές, νὰ πᾶνε νὰ χωθοῦν, νὰ ξαποστάσουν καὶ νὰ σωθοῦν.

Ὡς τόσο τὸ δίκοπο πελέκυ εἶχε σηκωθεῖ ὀρθό, φοβερό, ταλαντεύθηκε, μιὰ ἀπὸ δῶ, μιὰ ἀπὸ κεῖ, φράπ! ἔπεσε μ' ὁρμὴ πάνω στὸν ἄγριο δράκο. Ἄστραψε ἡ κάμαρα βρόντησε, σὰν νἄπεσε κεραυνός.

Ὅταν ἤρθε ἡ γιαγιά, θέλησε νὰ δεῖ τὸ δωμάτιο της. Τῆς ἄρεσε ποὺ ἦταν ἔτσι μεγάλο, φωτεινό, ἡλιακὸ κι' εὐχαριστήθηκε ποὺ βρῆκε τ'ἀγαπημένα της ἔπιπλα Ὅμως ἡ πολυθρόνα εἶχε τὰ χάλια της. Ξασπρισμένη, ξεχαρβαλωμένη καὶ τὸ χέρι της μὲ τὸ δρακοκέφαλο πεσμένο χάμω, στὸ χαλί.

Τῆ στείλανε, λοιπόν, στὸ μαράγκο τὴν πολυθρόνα. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες ξαναπῆρε τὴ θέση της στὸ δωμάτιο. Ἡ γιαγιὰ κάθησε, ἐξάπλωσε, ἀκούμπησε τὴν πλάτη της στὶς σκαλισμένες παπαροῦνες καὶ ἡ παλάμη της χάϊδεψε τὸ κεφάλι τοῦ θηρίου.

— Πολὺ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα, εἶπε. Κι' ἔτσι καλὰ ποὺ τὴν κάρφωσε ὁ μαραγκός, θὰ βαστάξῃ κι' ἄλλα κι' ἄλλα χρόνια.

ΙΡΣΙΜ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ "ΣΕΛΙΔΟΣ,, ΜΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

Μὶα Διαπλασοπούλα ἀπὸ τὶς πιὸ «διανοητικές», ἡ καλή μας *Μόνα-Λίζα*, ἔγραψε τελευταῖα στὴ Διάπλασι: «Προχτές, ξεφυλλίζοντας ἕναν παλιό σου τόμο—τοῦ 1899—εἶδα στὴν ἀλληλογραφία τὴν ἑξῆς ἀπάντησή σου: «*Πραγματικῶς, τὰ περιοδικὰ ποὺ δημοσιεύουν ἔργα συνδρομητῶν των εἶναι περιττὸν νὰ ἐκδίδωνται, διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν δημοσιεύουν ἀρχάρια δοκίμια, ἀφ' ἑτέρου δὲ παίρνουν εἰς τὸν λαιμόν των ἐκείνους ποὺ τὰ στέλλουν, διότι νομίζουν ὅτι ἔγιναν ἤδη συγγραφεῖς. Πῶς ἄλλαξαν οἱ καιροί!* Σήμερα ἡ Σ.Σ.Σ. εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες τοῦ φυλλαδίου σου...».

Ὤ, ναί, οἱ καιροὶ ἄλλαξαν ὅσο κι' ἡ γλῶσσα ποὺ μεταχειριζόταν τότε ἡ Διάπλασις στὴν Ἀλληλογραφία της. Καὶ μαζὶ μὲ τόσα ἄλλα, ἄλλαξε κι' ἡ ἰδέα της γι'αὐτὰ τὰ «ἀρχάρια δοκίμια», καὶ μετὰ δέκα χρόνια, ἡ ἴδια ἡ Διάπλασις, ποὺ καταδίκαζε τὰ περιοδικὰ ποὺ δημοσίευαν «ἔργα συνδρομητῶν των», ἵδρυσε καὶ καθιέρωσε τὴν περίφημη σήμερα «Σελίδα Συνεργασίας Συνδρομητῶν». Τὸ γράμμα τῆς *Μόνας-Λίζας* μ'ἔκαμε νὰ ψάξω, ἀπὸ... ἱστορικὴ περιέργεια, γιὰ νὰ ἰδῶ πότε καὶ πῶς εἰσήχθη ἡ μεγάλη, ἡ σπουδαία αὐτὴ καινοτομία. Καὶ στὸ φυλλάδιο τῆς 24 Ὀκτωβρίου 1909—47ο τοῦ 31ου ἔτους—βρῆκα τὴν προκήρυξή της. Ἰδοὺ πῶς ἀρχίζει: *Μεταξὺ τῶν καινοτομιῶν αἱ ὁποῖαι θὰ γίνουν μὲ τὸ νέον ἔτος 1910, εἶναι καὶ μία τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ σᾶς ἀναγγείλω ἀπὸ τώρα διὰ νὰ μὲ βοηθήσετε. Ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου, κάθε φυλλάδιόν μου θὰ ἔχῃ καὶ μίαν Σελίδα Συνεργασίας Συνδρομητῶν, ἡ ὁποία θὰ περιλαμβάνῃ σύντομα διηγηματάκια, πρωτότυπα ἢ μεταφρασμένα, ποιηματάκια, περιγραφάς, ἀνέκδοτα παντὸς εἴδους, περίεργα, κλπ. κλπ. Τὴν Σελίδα αὐτὴν θὰ τὴν συντάσσετε σεῖς ἀποκλειστικῶς. Κάθε συνδρομητὴς ἢ συνδρομήτρια, μὲ ψευδώνυμον διὰ τὸ 1910, δικαιοῦται νὰ στέλλῃ πρὸς δημοσίευσιν ἔργα του ἐκ τῶν ἀνωτέρω....».* Ἀκολουθοῦν οἱ ὅροι τῆς συνεργασίας, ποὺ εἶναι σχεδὸν οἱ ἴδιοι μὲ τοὺς σημερινούς —μόνο ποὺ κομμάτι ἐκτενέστερο ἀπὸ 25 στίχους ἢ 150 λέξεις δὲν ἦταν τότε δεκτό—καὶ κατόπιν ἡ Διάπλασις, σὰ νὰ εἶχε θυμηθῆ τί ἔγραψε τὸ 1899, δικαιολογεῖ τὴν καινοτομίαν της μὲ τὰ ἑξῆς: «*Ἡ ἰδέα τῆς Σελίδος μοῦ ἐνεπνεύσθη ἀπὸ μερικὰς ὡραίας ἀποστολὰς ποὺ ἔλαβα φέτος. Ἦσαν κάτι διηγηματάκια, ποιηματάκια κλ. ἄξια τωόντι δημοσιεύσεως. Εἰς τὸν κύκλον μας ὑπάρχουν σήμερον πολλοὶ ποὺ γράφουν τέτοια πράγματα εὔμορφα ...*». Αὐτοί, φαίνεται, δὲν ὑπῆρχαν χθές. Μὲ ἄλλους λόγους, εἶχ' ἔρθει τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου.

Ἔτσι στὸ πρῶτο φυλλάδιο τοῦ τόμου τοῦ 1910—δεκαεξασέλιδο, ἂν ἀγαπᾶτε—φάνηκε κι' ἡ πρώτη Σελὶς Συνεργασίας Συνδρομητῶν. Ἀπὸ πάνω ἔχει τὸ διακοσμητικὸ σκίτσο τοῦ Βώττη μὲ τὰ παιδιὰ ποὺ γράφουν—τὸ ἴδιο ποὺ ἀπὸ τότε ἔμεινε στερεότυπο—καὶ τὴν γεμίζουν, ἐκτὸς ἀπὸ δυὸ Π. Πνεύματα στὸ τέλος, ἑπτὰ μικρὰ κομμάτια σταλμένα ἀπὸ ψευδωνυμούχους, ποὺ μόνο τὰ δυὸ εἶναι πρωτότυπα, καὶ τἄλλα πέντε μεταφράσεις ἀπὸ τὸ Γαλλικό. Τὰ πρωτότυπα εἶναι: «Μικρῆς ἐκκλησιᾶς μεγάλη ἱστορία», μὲ τὴν ὑπογραφὴ *Παλλὰς* (Ἀθηνᾶ Δράκου λεγόταν, νομίζω, ἡ συνδρομήτρια ποὺ ἐγκαινίασε τότε τὴ Σελίδα, τί τιμή, ἔ;) κι' ἕνα χαριτωμένο ἀληθινὰ ποιηματάκι, «Ἡ καλημέρα τῆς Δίλῆς» τοῦ *Ἕλληνος Σημαιοφόρου*, ποὺ δὲν θυμοῦμαι τώρα ποιός ἦταν. Ἀπὸ τὰ μεταφρασμένα, ἕνα εἶναι τῆς *Βάρκας τοῦ Κανάρη*, τῆς γνωστότατης σήμερα Κατίνας Παπᾶ, καὶ τἄλλα τοῦ *Λουκῆ Ἀάρα*, τοῦ *Δωδωναίου* —ὄχι βέβαια τοῦ σημερινοῦ! — τῆς *Ἐξορίστου Ἀβδίδος* καὶ τῆς *Γλυκειᾶς Πατρίδας* τῆς... ἄλλοτε. Ἀπὸ πόσα θὰ τὰ διάλεξε ἡ Διάπλασις καὶ μὲ τί προσοχὴ γιὰ νὰ καταρτίσῃ τὴν πρώτη της Σελίδα! Καὶ πραγματικῶς, ὅλα εἶναι διαλεχτά, ὡραιότατα.

Ἡ Σ. Σ. Συνδρομητῶν ἐξακολούθησε μὲ τὴν ἴδια ἀναλογία πρωτοτύπων καὶ μεταφρασμένων κομματιῶν: ἕνα-δυὸ μόνο πρωτότυπα καὶ τἄλλα μεταφρασμένα ἀπὸ τὰ Γαλλικὰ ἢ τὰ Ἀγγλικά. Ἀλλὰ λίγο-λίγο τὰ πρωτότυπα πλήθαιναν. Ἔτσι στὸ 22ο φυλλάδιο ἡ ἀναλογία ἀνατρέπεται: ἕνα μόνο μεταφρασμένο κι' ὅλα τἄλλα πρωτότυπα. Κι' ἀπὸ τότε ἐξακολουθεῖ ἡ ἴδια, τριάντα ὁλάκερα χρόνια! Στὸ διάστημα αὐτὸ πόσα ἀριστουργηματάκια φάνηκαν στὴ Σελίδα μας, καὶ πόσοι διαπρεπεῖς σήμερα λογοτέχνες, πεζογράφοι καὶ ποιητές, πρωτογνωρίσθηκαν ἀπ' αὐτήν! Τὰ ὀνόματά τους σᾶς εἶναι γνωστά, γιατὶ πολλὲς φορὲς ἀναφέρθηκαν, καὶ τελευταῖα ἀκόμα μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν Ἑξηντάχρονων. Τί τὰ θέλετε! ἡ ἱστορία τῆς Σελίδος Συνεργασίας Συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως» εἶναι μιὰ ἔνδοξη ἱστορία.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΚΙΤΣΟΣ Ο ΝΑΝΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

5.

Βασιλικὴ διαταγὴ καὶ τὰ σιυλιὰ δεμένα. Παλατιανοὶ καὶ στρατιῶτες ἀμέσως ἄλλαξαν τρόπο στὸν Κίτσο, κι' ἐκεῖ ποὺ πρωτύτερα ἤθελαν νὰ τὸν διώξουν μὲ κονταριές, τώρα τοῦ ἔκαναν τεμενάδες:

—Ὁρίστε, παρακαλῶ. περάστε. Ὁ Πολυχρονεμένος εὐδόκησε νὰ σᾶς δεχθῇ. Ἀπὸ δῶ, κύριε. Ἴσια ἐμπρός!

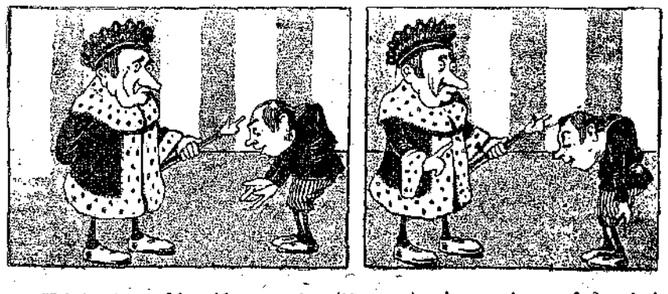

Κι' ὁ νάνος ὡδηγήθηκε στὴ σάλλα ποὺ τὸν περίμενε ὁ βασιλιάς. Αὐτὸς ὅμως, μόλις τὸν εἶδε, ζάρωσε τὰ φρύδια του καὶ τοῦ μίλησε μὲ τὴν ὡραία αὐτὴ γλῶσσα:

— Βρὲ τέρας τῆς φύσεως, βρὲ μόνστρο, παράλλαμα, ποιανοῦ διαβόλου ἄνεμος σ' ἔφερε μπροστά μου;

—Ἐξήτησα νὰ σὲ ἰδῶ, Πολυχρονεμένε μου, ἀποκρίθηκε ὁ Κίτσος,

καὶ κατὰ τὴ διαταγή σου μ'ἔφεραν μπροστά σου οἱ παλατιανοί. Ἂν αὐτοὶ εἶναι ἄνεμος διαβόλου καὶ ποιανοῦ, ἐγὼ δὲν τὸ ξέρω.

—Πολλὰ λόγια λές, εἶπε ὁ βασιλιάς. Ἔλα, λέγε μου, πῶς σὲ λένε;

—Κίτσο.

—Καὶ γιατί εἶσαι νάνος;

—Ἔτσι γεννήθηκα.

—Καὶ καμπούρης;

—Μάλιστα, Πολυχρονεμένε μου.

—Γιατρὸς εἶσαι;

—Ὄχι, Πολυχρονεμένε μου.

—Καὶ πῶς θὰ μὲ γιατρέψῃς;

—Θὰ σὲ κάμω νὰ γελᾷς πάλι ὅπως γελοῦσες πρῶτα.

—Μάλιστα, νὰ μὲ κάμῃς. Ἀλλὰ τώρα εὐθύς!

—Τούτη τὴ στιγμή; Δὲν μπορῶ. Πρέπει νὰ μοῦ δώσῃς καιρὸ νὰ ἑτοιμασθῶ.

—Πόσον καιρὸ θέλεις;

—Ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας μοῦ φτάνει.

—Πολὺ καλά, σοῦ τὸ δίνω. Μὰ πρόσεξε καλά, ἂν σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας δὲν μὲ κάμῃς νὰ γελάσω, θὰ σοῦ τὸ πάρω τὸ ξεροκέφαλο. Πήγαινε νὰ ἑτοιμασθῆς. Θὰ σὲ περιμένω ἐδῶ.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΠΡΩΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΜΕ ΤΟ ΝΕΟ ΕΛΛΗΝΙΣΤΗ

Στὰ σκαλωτὰ θρανιοστάσια, τὰ θρανία, ζευγάρι σὲ κάθε σκαλί, ὡς ἐπάνω, ἦτανε γεμάτα ἀπὸ τὸν ἐφηβικὸ κόσμο τῶν μαθητῶν τῆς τρίτης ἐξαταξίου.

Κανείς τους δὲν ἀπουσίαζε ἐκεῖνο τὸ ὀχτωβριάτικο πρωϊνό, ποὺ φώτιζε γλυκὰ τὴν αἴθουσα, μ' ἀνοιχτὰ ὅλα της τὰ παράθυρα, ἀπὸ τρεῖς πλευρές.

Ἡ πανοραματικὴ θέα πρὸς τὴν πόλη καὶ τὴ θάλασσα λίγο ἐμποδιζόταν ἀπὸ τὰ πράσινα ἀκόμη φυλλώματα τῶν δέντρων τῆς αὐλῆς, ἄφηνε ὅμως ἀδιάφορους αὐτὴ τὴ φορὰ κι' ἐκείνους ποὺ μποροῦσαν νὰ τὴ χαροῦν, δίχως νἀφήσουν τὴν ὁριομένη, ἀριθμημένη θέση τους. Κάποια συγκίνηση εἴτανε διάχυτη στὸν ἐφηβικὸ αὐτὸ κόσμο, ποὺ σιγοκουβέντιαζε στὶς θέσεις του μὲ κάποια σπουδαιότητα.

Μονομιᾶς σώπασαν ὅλοι καὶ προσηκώθηκαν μὲ κάποια λαχτάρα, κοιτάζοντας ζωηρὰ στὴν εἴσοδο τῆς αἴθουσας, ὅπου μόλις εἶχε μπῆ ὁ νέος τους καθηγητής—φημισμένος ἑλληνιστής — καὶ πήγαινε τώρα σύρριζα στὸν τοῖχο, πρὸς τὰ σκαλιὰ τῆς ἕδρας. Δίχως νὰ ρίξῃ ματιὰ στοὺς μαθητές, τἀνέβηκε καὶ πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὸν πίνακα, πηγαίγοντας στὴν ἕδρα του. Δὲν εἶχε φτάσει ἀκόμα ἐκεῖ, κι' ἡ ἐμφάνισή του εἶχε φέρει κι' ὅλα τἀποτελέσματά της μέσα στὴν ψυχὴ τῶν μαθητῶν: εἶχε γίνει ἡ σύγκρισή του, θριαμβευτικὴ γι' αὐτόν, μὲ τὸ συνάδελφό του τῶν δυὸ προηγούμενων σχολικῶν ἐτῶν τῶν μαθητῶν. Ψηλὸς καὶ λιγνός, μὲ κινήσεις ἁρμονικές, ἀβίαστες, μὲ τὸ διπλωμένο κατάλογο στὴν ἀριστερὴ ἁμασχάλη. Κάθησε, ἀποθέτοντας τὸν κατάλογο στὸ γραφεῖο τῆς ἕδρας, καθήσανε ἀμέσως κ' οἱ μαθηταί κι' ἀντικρύζανε τώρα ἐλκυστικώτατο πρόσωπο μακρουλό, μὲ λεπτὰ χαρακτηριστικά, μὲ ματια μεγάλα, φωτεινά, ἤρεμα, μὲ μουστάκια ὄχι χοντρά, ποὺ μόλις ἐξέχανε, ἄκαμπτα, ἀπὸ τὸ πρόσωπο, σχεδὸν γκρίζα, μὲ ὀπογένειο πιὸ γκρίζο αὐτό. Τὰ μάτια του, ἐξεταστικά, μὰ φιλικὰ σχεδόν, διατρέξανε τὰ τελείως ἀκίνητα καὶ σ' αὐτὸν συγκεντρωμένα πρόσωπα τῶν μαθητῶν του, σταματώντας κάπως περισσότερο σὲ μερικὰ ἀπ' αὐτά.

Δὲ ζήτησε τοὺς ἀπόντας, μόνο, ἀνοίγοντας ἀμέσως τὸν κατάλογο στὴν τύχη, φώναξε ἕνα ὄνομα. Ἕνας μαθητὴς στἀριστερὸ θρανίο τοῦ τετάρτου σκαλιοῦ σηκώθηκε.

—Ἔχεις τὸ Δημοσθένη σου; ρώτησε μὲ φωνὴ συμπαθητική.

— Μάλιστα.

—Ἔλα.

Σὲ λίγο ὁ μαθητὴς βρισκόταν κοντὰ στὴν ἕδρα.

— Στάσου ἐκεῖ.

Ἡ θέση ποὺ δόθηκε στὸ μαθητὴ ἦτανε δεξιὰ καὶ λίγο ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν ἕδρα. Ὁ καθηγητὴς τὸν εἶχε δεξιά του κι' αὐτὸς εἶχε δεξιά του ὅλη τὴν τάξη, ποὺ κι' αὐτὴ μποροῦσε ὅλη νὰ τὸν βλέπῃ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ μαθητῆ κακοφκιαγμένο, μὲ χρῶμα κομμένο· τὰ μάτια του τὰ ἐξογκωμένα καὶ δίχως ζωή, ἀντικρύσανε τὸ κάπως στενοχωρημένο τώρα πρόσωπο τοῦ καθηγητῆ. Τὸ βιβλίο ἔμενε κλειστό.

— Τί γνωρίζεις περὶ τοῦ Δημοσθένους;

Στὴν πλαγία ἐρωτηματικὴ αὐτὴ πρόταση μὲ παραλειπόμενη τὴν κυρία της προστακτική, ἀγωνίστηκε νἀπαντήσῃ ὁ σαστισμένος ἐξεταζόμενος. Κι' εἶπε σὲ λίγο μὲ φωνὴ τσακισμένη:

—Δημοσθένης Δημοσθένους Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Παιανιεύς, ὁ σπουδαιότερος τῶν δέκα ρητόρων, ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις . . .

Ἀνάλαφρος θόρυβος ἀπὸ βασταγμένα γέλια τοῦ κόψανε τὴ συνέχεια.

— Προχώρει, διατάζει ἤρεμος, ψυχρὸς ὁ καθηγητής.

. . . . καὶ ἀπέθανεν αὐτοδηλητηριασθεὶς ἐν Πόρῳ, ἵνα μὴ περιπέσῃ ζῶν εἰς χεῖρας τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Ἀντιπάτρου.

— Διατί ἦτο ἐχθρός του ὁ Ἀντίπατρος;

— . . . . . .

— Κάθησε, διατάζει, ἤρεμος πάντα, ὁ καθηγητής.

Ὁ μαθητὴς συμμορφώθηκε, δίχως ἄλλη ἐκδήλωση ἀπὸ τὸ σκύψιμο τοῦ ἄσχημου κεφαλιοῦ του.

* * *

Ἄνοιξε πάλι στὴν τύχη ὁ κατάλογος κιἀκούστηκε ἕνα ὄνομα. Ἕνας συμπαθητικώτατος μαθητὴς μὲ τὸ βιβλίο του ἦρθε καὶ πῆρε τὴ θέση τοῦ ἄλλου. Τὸ ρόδινο χρῶμα του εἶχε ἁπλωθῆ ὡς ταὐτιά του. Τὰ συνήθως γελαστά, λαμπρὰ γαλανὰ μάτια του κοιτάζανε τὸν καθηγητὴ ἱκετευτικά. Ὁ καθηγητὴς χαμογέλασε κι' ἔσκυψε νὰ τὸν κοιτάξῃ, διατάζοντας:

— Λέγε.

—Ὁ Δημοσθένης ἔγραψε τρεῖς ὀλυνθιακοὺς λόγους πολιτικούς, πέντε φιλιππικούς, ἐπίσης πολιτικούς, καὶ πολλοὺς ἄλλους δικανικούς, ὧν περιφημότερος ὁ περὶ στεφάνου ἢ κατὰ Κτησιφῶντος. Ὁ Δημοσθένης ἦτο μὲν ἀσθενὴς τὸ σῶμα καὶ τραυλός, ἀλλὰ διὰ τῆς θελήσεώς του κατεπολέμησε καὶ κατενίκησε τὰς ἀσθενείας του καὶ αὐτὴν τὴν τραυλότητά του, ἀναδειχθεὶς ὁ ἄριστος τῶν ρητόρων τῆς ἀρχαιότητος, συμμετέσχε δὲ καὶ εἰς τὴν μάχην ἐν Χαιρωνείᾳ, τὸ 338 π. Χ., ἔνθα Ἀθηναῖοι καὶ Θηβαῖοι, συμμαχοῦντες καθ' ὑπόδειξίν του, ἐπολέμησαν πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας Φίλιππον καὶ τὸν υἱόν του Ἀλέξανδρον, κατανικηθέντες ὅμως, ἂν καὶ πολυαριθμότεροι, μὲ μεγάλας ἀπωλείας.

Ἡ λεπτή, λίγο μυτόφωνη ὁμιλία τοῦ μαθητοῦ ἔπαιρνε ὁλοένα πιὸ σταθερὸ τόνο, τὸ ρόδινο χρῶμα του περιορίστηκε, τὰ μάτια του πήρανε κι' ὅλα τὴ συνηθισμένη γλυκάδα, κοιτα-

ζοντας πάντα τὸν καθηγητή. Χαμογέλασε κι' ὁ μαθητής.

Τὸ ἀκροατήριο, ἤτανε εὐχαριστημένο τώρα ἀπὸ τὸ δεύτερο ἐκπρόσωπό του· τὸν κοίταζε μὲ ματιὲς ἔκδηλης συμπάθειας κι' εὐγνωμοσύνης. Ξαφνιάστηκε λοιπὸν πολύ, ὅπως κι' ὁ ἐξεταζόμενος, ἀκούοντας τὸν καθηγητὴ νὰ λέῃ:

—Μετεπέσαμεν εἰς τὴν Ἱστορίαν, ἐνῶ ἔχομεν Ἑλληνικά!

Νεκρικὴ σιγή, ἀνήσυχες ψυχές· ἀγωνίστηκαν οἱ μαθηταὶ μὲ τὸ μυαλό τους νὰ βροῦν τί ἤθελε ὁ καθηγητὴς καὶ καταλήξανε νὰ τὸν κρίνουν ἀνεξήγητα αὐστηρό. Ὁ Ἐξεταζόμενος κατακοκκίνησε, σὰ νὰ πιάστηκε ἐπ'αὐτοφώρῳ σὲ πράξη ἀπαγορευμένη. Μὰ νά, σὲ λίγο συνεχίζει:

—Τὸ ὄφος τοῦ Δημοσθένους εἶναι ζωηρόν, παραστατικόν, ἐπιθετικὸν μέχρις ὑπερβολῆς. Τοιουτοτρόπως ὁ Δημοσθένης κατώρθωνε νὰ παρασύρῃ τὸν Δῆμον εἰς ἀποφάσεις συμφώνους πρὸς τὰς ἀπόψεις του, κατανικῶν τὰς ἀμφιβολίας, ὅσας ἐγένων εἰς τὸν Δῆμον οἱ λόγοι τῶν ἀντιπάλων του ρητόρων καὶ μάλιστα τοῦ Φωκίωνος, περὶ οὗ ἔλεγεν: ἡ κοπὶς τῶν λόγων μου πάρεστιν.

Ἡ τάξη ὅλη ἀνάσανε! Ὁ ἐξεταζόμενος, μελετηρός, ἔξυπνος, ἀπὸ τοὺς διαλεχτούς, τὰ κατάφερνε. Μά, ἀνεξήγητα πάλι, μόλις σταμάτησε, τοῦ λέει χαμογελώντας σὰν ὄποπτα ὁ καθηγητής:

—Καλά, κάθησε.

Τρίτο ἄνοιγμα τοῦ καταλόγου, τρίτο ὄνομα, τρίτος μαθητὴς στὸ προσκήνιο· δυσάρεστο συναίσθημα στὸ ἀκροατήριο ἀπὸ τὴν τρίτη ἐκλογὴ τῆς τύχης. Αὐτός, ἀληθινὸς ἐκπρόσωπος τῆς μεγάλης πλειονότητας τῆς τάξης του, δὲν ἄφηνε ἀναπάντητη καμμιὰ ἀπὸ τὶς ἐπίμονες ἐρωτήσεις τοῦ καθηγητοῦ, μὰ κάθε ἀπάντησή του ἤτανε πρόχειρη, ἐπιπόλαια, ἀσήμαντη, ἀνόητη, λόγια, λόγια ἀδικημένου ὑποδίκου, ποὺ ξεσκέπαζαν μιὰ δυσάρεστη διανοητικὴ καὶ ψυχικὴ κατάσταση, ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὁλόκληρα χρόνια βασάνων μ' αὐτὸν τὸν εὐλογημένο Δημοσθένη, τὸν ἀκατανόητο, παρ' ὅλες τὶς κατὰ λέξιν καὶ ἐλεύθερες ἐξηγήσεις, τὶς κλασσικὲς σημιώσεις, ποὺ ὥρες ὑπαγορεύονταν, τὶς ἄχαρες συνταχτικὲς καὶ γραμματικὲς ἀναλύσεις καὶ παρατηρήσεις....

Φανερὰ ὁ καθηγητὴς ἐρεθιζόταν ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις αὐτὲς ὅλο καὶ περισσότερο, ἐπέμενε ὅμως, σὰν νὰ τὶς ἀναζητοῦσε.

Βγῆκε καὶ τέταρτος νὰ ἐξεταστῇ, ὅμοιος μὲ τὸν τρίτο.

Τέλος χτύπησε τὸ κουδούνι. Συναισθήματα ἀπερίγραπτα. Ὁ καθηγητὴς δίπλωσε ἀπότομα τὸν κατάλογο, τὸν πῆρε στὴν ἁμασκάλη του κι' ἀπότομα σηκώθηκε κ' ἔφυγε, σκυφτός, συλλογισμένος, δίχως νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ στοὺς προσηλωμένους μαθητές.

Σ' ὅλο τὸ διάλειμμα ἡ τάξη διατήρησε τὴν ἀνησυχία της· σὰ νὰ βρισκόταν μπροστὰ σ' ἕνα πολὺ ἐνδιαφέρον πρόβλημα, ἀπροσδόκητα ὅμως κ' ἐπίμονα ἄλυτο. Τί θὰ γινόταν μ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα στὴν ἀμέσως ἑπόμενη ὥρα τοῦ μαθήματος;

Ἔτσι πέρασε τὸ διάλειμμα, ξαναρθε ὁ καθηγητής, ἔτσι ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορά, ἔκατσε, ἔριξε τώρα στὸ γραφεῖο του τὸ διπλωμένο σκοῦρο κατάλογο ἀνάποδα, σταύρωσε ἀπάνω του τὰ χέρια του καὶ παρουσίασε πρόσωπο εἰρωνικὰ χαμογελαστό. Σήκωσε τὰ μάτια του πάνω ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν μαθητῶν, κάτου πρὸς ἄλλο κόσμο πολὺ μακρινό, κι' εἶπε, κουνώντας κάπως ἐπιτιμητικὰ τὸ κεφάλι του:

—Ξέρετε, βρέ; ποιὸς ἦταν ὁ Δημοσθένης;

Κι' ἀπάντησε ὁ ἴδιος σ' αὐτὴν τὴν ἐρώτηση, ποὺ ἔκανε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση γιὰ τὸ ὕφος της καὶ γιὰ τὴ γλωσσική της διατύπωση. Μίλησε μιὰ ὥρα ὁλόκληρη, μὲ ζωηρότητα μὲ χειρονομίες μετρημένες, σὲ γλῶσσα ποὺ τὴν καταλάβαιναν τὰ παιδιά.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

Η. ΓΕΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἀγαπημένα ἀδελφάκια

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΓΕΛΙΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΚΛΑΜΜΑΤΑ

Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΝΑ ΠΕΦΤΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΓΚΡΕΜΟ

Μόλις εἶχαν πρωτοπιάσει οἱ ζέστες. Ὁ φίλος μου ὁ Ἀζαρίας εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ γραφεῖο καὶ μοῦ πρότεινε νὰ πᾶμε νὰ καθήσουμε στὸ Σύνταγμα νὰ πάρουμε λιγάκι ἀέρα. Δέχθηκα πρόθυμα καὶ πήγαμε καὶ καθήσαμε στὴν συνειθισμένη μας θεσοῦλα —ἄ, δὲν σᾶς τὴ λέω γιατὶ εἶναι φόβος μήπως τὰ Διαπλασόπουλα τῆς Ἀθήνας μᾶς τὴν ἀνακαλύψουν. Τὸ γκαρσόνι, ποὺ μᾶς ἐγνώριζε, μᾶς ἔφερε εὐθὺς δυὸ τρεῖς μποτίλλιες λεμονάδα ἀπὸ τὸ κελλάρι, ἀπὸ τὴν καλύτερη λεμονάδα, παλιὲς δέκα - δώδεκα χρόνων, γεμάτες σκόνη γύρω - γύρω καὶ ἀράχνες.

Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἡ ζέστη καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡ ἐξαιρετικὴ νοστιμάδα τῆς γκαζόζας αὐτῆς μᾶς ἔκανε νὰ παρασυρθοῦμε ὁ Ἀζαρίας καὶ ἐγὼ καὶ νὰ κατεβάζουμε τὸ ἕνα ποτήρι τῆς λεμονάδας μετὰ τὸ ἄλλο, χωρὶς νὰ συλλογιστοῦμε τὶς ὀλέθριες συνέπειες.

Καὶ νά, ποὺ σὲ λίγο οἱ ἀτμοὶ τῆς λεμονάδας μᾶς ἀνέβηκαν στὸ κεφάλι, ἀρχίσαμε νὰ γελᾶμε, νὰ μιλοῦμε δυνατὰ καὶ νὰ λέμε ἀνοησίες. Ἀφοῦ κουβεντιάζαμε κάμποση ὥρα χωρὶς νόημα, στὸ τέλος ἀνοίξαμε ζωηρὴ συζήτηση σχετικὰ μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ γκρεμίζονται ἀπὸ ψηλά.

Καθὼς εἴμαστε μισομεθυσμένοι καὶ οἱ δυό μας ἀπὸ τὴ λεμονάδα, ὑποστηρίζαμε ὁ καθένας τὴν ἀποψή του μὲ πεῖσμα. Ὁ Ἀζαρίας διατείνονταν πὼς μόνο ἕνας τρόπος ὑπάρχει νὰ πέφτῃς ἀπὸ τὸ γκρεμὸ δίχως νἄχῃς φόβο νὰ σκοτωθῇς: νὰ πηδᾶς μονοκόμματος μὲ τὰ πόδια ἑνωμένα, τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ τὸ κορμὶ ὁλόρθο· ἔτσι ἀναγκαστικῶς, ὅταν ἔφθανες κάτω θὰ ἔπεφτες στὰ πόδια σου χωρὶς νὰ πάθῃς κανένα κακό.

Ἐγὼ ἀπεναντίας προσπάθησα νὰ τοῦ ἀποδείξω διὰ $\alpha+\beta=\gamma$ ὅτι ἡ μέθοδος ποὺ ὑποστήριζε ἦταν ὀλέθρια. Ἂν πηδοῦσε μὲ τὰ πόδια ἑνωμένα, ὅπως ἔλεγε, ἀπὸ ἕνα γκρεμὸ ψηλὸ ἑκατὸ μέτρα, ἂς ποῦμε, τὰ πρῶτα ἐνενήντα μέτρα θὰ κατάφερνε ἴσως νὰ σταθῇ ὀρθὸς μὲ τὸ κεφάλι ψηλά. Ὕστερα ὅμως, μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ θὰ εἶχε ἀναπτύξῃ σ᾽αὐτὸ τὸ μεταξύ, τὸ βάρος τοῦ κεφαλιοῦ του θὰ παρέσυρε ἀναγκαστικὰ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα, θὰ τὸ ἔκανε ν᾽ ἀλλάξῃ στάσῃ καὶ ὅταν ἔφθανε κάτω θὰ ἔπεφτε κατακέφαλα.

Ἡ δική μου ὅμως μέθοδος ἦταν πολὺ πιὸ σίγουρη. Πέφτεις ἀπὸ τὸ γκρεμὸ ἑνώνοντας τὰ χέρια σου πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σου καὶ δίνεις ἕνα πήδημα, ἀκριβῶς ὅπως παίρνεις τὸ μακροβούτι. Ὕστερα, ὀκτὼ-δέκα μέτρα πρὶν φθάσῃς κάτω, δίνεις μιὰ τούμπα στὸν ἀέρα, ἀκριβῶς ὅπως κάνουν αὐτοὶ ποὺ παίρνουν μακροβούτι, καὶ στήνεσαι ὁλόρθος στὰ πόδια σου!

Εἶναι φανερὸ καὶ ξάστερο πὼς μὲ τὴ μέθοδο αὐτή, ἐκτὸς ἴσως ἀπὸ ἕνα ἐλαφρὸ τράνταγμα, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ αἰσθανθῇς τίποτε ἄλλο ἀπολύτως καὶ θὰ φθάσῃς κάτω σῴος καὶ ἀκέραιος ἀπὸ ὅσο ψηλὰ κι᾽ ἂν πηδήξῃς.

Ἐσεῖς, ποὺ εἴσαστε ἔξυπνα παιδιὰ τὸ καταλάβατε ἀμέσως· ἔ, ὁ Ἀζαρίας δὲν ἤθελε νὰ τὸ καταλάβῃ μὲ κανένα τρόπο· ἀπεναντίας μὲ κορόϊδευε, μὲ εἰρωνευόταν, μ᾽ ἔπαιρνε στ᾽ ἀστεῖα. Ἡ λεμονάδα τὸν εἶχε σὲ τέτοιο σημεῖο ἀνάψει, ὥστε στὸ τέλος ἄρχισε νὰ μὲ βρίζῃ, νὰ μὲ λέῃ «πετεινόμυαλο», «μακρολέλεκα» καὶ «στραβόξυλο», καθὼς ἐπέμενα στὴν ἰδέα μου. Ὁμολογῶ πὼς ἄρχισα νὰ χάνω τὴν ὑπομονή μου. Εἶχα κι᾽ ἐγὼ πιεῖ μερικὰ ποτηράκια λεμονάδα καὶ δὲν μποροῦσα νὰ κρατήσω τὴν φυχραιμία μου.

— Ἔμπρὸς λοιπόν, τοῦ λέω, ἂς βάλουμε στοίχημα καὶ νὰ ἰδοῦμε.

Στοιχηματίσαμε ἀπὸ ἕνα ἑκατοστάρικο καὶ ἀποφασίσαμε νὰ δοκιμάσουμε ὁ καθένας τὸ σχέδιό του γιὰ νὰ ἰδοῦμε ποιὸ εἶναι τὸ καλύτερο.

Σηκωθήκαμε καὶ φύγαμε ἀμέσως ἀπὸ τὸ καφενεῖο καὶ τραβήξαμε κατὰ τὸ πίσω μέρος τοῦ Δυκαβηττοῦ ὅπου βρήκαμε ἕναν γκρεμὸ ἀρκετὰ ψηλὸ ὁπωσδήποτε, καμμιὰ ἑκατονπενηνταριὰ μέτρα. Τὸν ἔδειξα τοῦ Ἀζαρία καὶ τοῦ εἶπα:

—Ἐπιμένεις ἀκόμη πὼς ἡ δική σου μέθοδος εἶναι ἡ καλύτερη; τὸν ρώτησα.

—Ἐπιμένω καὶ δέχομαι τὸ στοίχημα, ἀπάντησε μὲ πεῖσμα κι᾽ ἔβαλε τὸ ἑκατοστάρικό του στὸ χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ καὶ τὸ στερέωσε καὶ μὲ μιὰ πέτρα.

Εἶδα τὸν Ἀζαρία νὰ σημάδῃ τὴν πέτρα καὶ νὰ παίρνῃ τὰ ἑκατοστάρικα (Σελ. 236, στ. γ')

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔννοιωσα θλίψη καὶ ἀγωνία γιὰ τὸν δυστυχισμένο φίλο μου, ποὺ ἀπὸ μιὰ ἀνόητη ἐπιμονὴ θὰ ἔχανε τὴ ζωή του καὶ μὲ τέτοιο φοβερὸ καὶ ἀπαίσιο τρόπο. Προσπάθησα νὰ τοῦ ἀποδείξω ἄλλη μιὰ φορὰ πὼς εἶχε ἄδικο, μὰ οὔτε ἤθελε κἂν νὰ μὲ ἀκούσῃ. Τότε σήκωσα κι᾽ ἐγὼ τοὺς ὤμους μου, ἔβαλα τὸ ἑκατοστάρικό μου δίπλα στὸ δικό του καὶ εἶπα:

— Θὰ μετρήσω ὡς τὰ τρία. Μὲ τὸ τρία θὰ πηδήσουμε κι᾽ οἱ δυό μας τὸ γκρεμό. Ὅποιος φθάσῃ κάτω ζωντανός, θὰ πάρῃ τὰ ἑκατοστάρικα.

Ἀμ᾽ ἔπος ἀμ᾽ ἔργον. Μὲ τὸ τρία, βάζοντας τὴ μέθοδό μου σὲ πράξη ἄπλωσα τὰ χέρια μου καὶ πήδησα στὸ κενόν, κάνοντας ἔτσι ἕνα θαυμάσιο μακροβούτι. Ἄρχισα νὰ πέφτω σὰν βολίδα, μὰ λίγα μέτρα πρὶν φθάσω κάτω, ἔδωσα ἕνα τίναγμα καὶ σήκωσα τὸ κεφάλι ψηλά.

Καὶ τότε — τί φρικτὸ θέαμα παρουσιάστηκε στὰ μάτια μου! — εἶδα τὸν Ἀζαρία νεκρὸν καὶ κομματιασμένον;—ὄχι, ὄχι, κάτι πολὺ χειρότερο—εἶδα τὸν Ἀζαρία ποὺ εἶχε μείνει ἐπάνω, ψηλὰ στὸ χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ, νὰ σηκώνῃ τὴν πέτρα, νὰ παίρνῃ ἀπαθέστατα τὰ δυὸ ἑκατοστάρικα καὶ ν᾽ ἀπομακρύνεται μὲ ὅλη του τὴν ἡσυχία!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔνοιωσα πὼς συντριβόμουν!

Ὡστόσο ἡ πτώση μου δὲν ἦταν τόσο φοβερή, ὅσο θὰ μποροῦσε νὰ φανταστῇ κανείς. Κι᾽ ἂν τὸ καλοσκεφθῶ βγάζω τὸ συμπέρασμα πὼς αὐτὸ συνέβη, γιατὶ τὸ κρεββάτι μου

εἶναι πολὺ χαμηλὸ καὶ γιατὶ τὸ χαλάκι ποὺ εἶναι στρωμένο μπροστά του εἶναι πολὺ παχὺ καὶ ἀφράτο.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ AL. BADIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Καὶ ἡ κυρὰ Ποτελοῦ ἑτοιμάστηκε νὰ φύγῃ.

Τὴν στιγμὴ ὅμως ποὺ ἔβγαινε ἀπ᾽ τὴν πόρτα ὁ κύριος Περικλῆς τῆς φώναξε.

— Κρῖμα! δὲν ἦταν τυχερό σου νὰ κερδίσῃς τὸν Κοκκό.

— Τὸν Κοκκό! τί εἶπες; τὸν ἐφώναξεν ἡ κυρὰ Ποτελοῦ γυρίζοντας πίσω.

—Ἐγώ! εἶπε ὁ κύριος Περικλῆς, ἐγώ, κυρὰ Ποτελοῦ, μου δὲν εἶπα τίποτε.

—Δόξα τῷ Θεῷ δὲν εἶμαι κουφή.

—Θὰ τὸ εἶπα φαίνεται χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω.

—Μὰ γιατὶ θέλεις, κύριε, Περικλῆ μου, νὰ γελᾷς καὶ νὰ μὲ βασανίζῃς; Ξέρεις πόσον ἀγαπῶ τὸν Κοκκό. Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν εἶναι καθόλου καλὸ νὰ μὲ περιγελᾷς.

—Ἄκουσε λοιπόν, κυρὰ Ποτελοῦ μου, γιὰ νὰ μὴν νομίζῃς πὼς σὲ κοροϊδεύω, ἄκουσε νὰ μάθῃς ὅλη τὴν ἀλήθεια. Οἱ κύριοι ἀπὸ δῶ κι᾽ ἐγὼ σκεφθήκαμε πὼς μιὰ κι᾽ οἱ μικροί μας φίλοι ἔχουν ἀνάγκη νὰ πουλήσουν τὸν Κοκκό, πὼς θὰ ἦταν καλύτερο νὰ τὸν πάρῃ ἕνας ἀπὸ μᾶς παρὰ ὁ κύριος Χάρισσον, ἕνας ξένος ἐκεῖ, ἕνας ἄγνωστος. Πόσα χρειάζονται τὰ παιδιά; Τρακόσια φράγκα. Λοιπὸν νὰ βάλουμε τὸν Κοκκὸ στὸ λόττο. Θὰ μποῦν τριάντα ἀριθμοί, δέκα φράγκα ὁ καθένας, ἴσα, ἴσα ὅσα χρήματα χρειάζονται.

»Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐμεῖς ἐδῶ εἴμαστε εἴκοσι ἔγγεια, ἀποφασίσαμε νὰ βάλουμε καὶ σένα στὸν κατάλογο. Δὲν ξέραμε βλέπεις πὼς δὲν ἔχεις ὑπόληψη στὰ λαχεῖα καὶ πὼς δὲν θέλεις νὰ λάβῃς μέρος. Μιὰ ὅμως κι᾽ εἴν᾽ ἔτσι θὰ πρέπει νὰ γίνῃ ἕνα ἀπὸ τὰ δυό. Ἢ δὲν θὰ κάνουμε τὸ λαχεῖο, ἢ θὰ ἀναγκασθῇ ὁ πλουσιώτερος ἀπὸ μᾶς νὰ ἀγοράσῃ δυὸ ἀριθμούς. Αὐτὴ εἶναι ἡ δουλειά.

—Ἄχ, τί νὰ κάνω; Θέλω καὶ δὲν θέλω. Σταθῆτε μιὰ στιγμὴ νὰ σκεφθῶ. Δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ! Νά, πάρτε τὰ δέκα φράγκα καὶ ξεφορτωθῆτε μα.

— Πῶς! Καλὲ τ᾽ εἶνε αὐτά, κυρὰ Ποτελοῦ; Δὲν ἔλεγες πὼς εἶσαι ἐναντίον τῶν λαχείων, τώρα πῶς ἄλλαξες γνώμη;

— Ἔ, μὰ ποῦ νὰ βάλῃ ὁ νοῦς μου πὼς τὸ λαχεῖο ἦταν γιὰ τὸν Κοκκό μου.

—Πάρε λοιπόν, κυρὰ Ποτελοῦ, ἕνα πιάτο καὶ μάζεψε τὰ λεπτά. Στὸ μεταξὺ ἐγὼ θὰ γράφω τὰ ὀνόματα στοὺς κλήρους.

Καὶ ἐνῷ ὁ κ. Περικλῆς ἄρχισε νὰ γράφῃ τὰ ὀνόματα, ἡ κυρὰ Ποτελοῦ πῆρε ἕνα πιάτο, ἔρριξε πρώτη μέσα ἕνα δεκάρικο κι᾽ ἀπὸ κεῖ τὸ γύρισε στὸ τραπέζι γιὰ νὰ βάλῃ κάθε πελάτης της τὸ δικό του.

Σὰν ἔγραψε ὁ κ. Περικλῆς ὅλα τὰ ὀνόματα, εἶπε:

— Τώρα, κύριοι, παρακαλῶ προσοχή. Θὰ ρίξω τοὺς κλήρους στὸ καπέλλο μου, κι᾽ ὁ πιὸ μικρὸς ἀπ᾽ ὅλους μας, ὁ Φραγκίσκος, θὰ βάλῃ τὸ χεράκι του καὶ θὰ τραβήξῃ ἕνα. Ὁποιανοῦ τόνομα εἶναι σ᾽ αὐτὸν γραμμένο, θὰ κερδίσῃ τὸν Κοκκό.

— Στὸ καλό, παιδιά μου, στὸ καλό!..

—Ἀνακάτωσέ τους καλά, Φραντζισκούλη μου, Φραντζισκουλουλάκι μου, ἐφώναξε ἡ κυρὰ Ποτελοῦ καὶ τὰ μάτια της ἄστραψαν γεμάτα ἐλπίδα. Ἄχ, καὶ νὰ μοῦ ἔπεφτε! σεῖς οἱ ἄλλοι τί θὰ τὸν κάνετε, βάρος θὰ σᾶς εἶναι καὶ μπελᾶς καὶ σίγουρα θ᾽ ἀναγκασθῆτε καμμιὰ ὥρα νὰ μοῦ τὸν φέρετε νὰ σᾶς τὸν φυλάξω. Δὲν εἶναι καλύτερα λοιπὸν νὰ μοῦ πέσῃ ἐμένα; Αὐτὸ θἄναι καὶ κέρδος γιὰ σᾶς γιατὶ δὲν θὰ μοῦ πληρώνατε τίποτε γιὰ τὸ φαΐ του.

Ὁ Φραγκίσκος πῆρε τὸ καπέλλο, ἀνακάτεψε τοὺς κλήρους μὲ τὸ χεράκι του, ἔβγαλε ἕνα καὶ τὸν ἔδωσε στὸν κ. Περικλῆ.

Ὁ νέος ἀρχιτέκτων ἀφοῦ πῆρε τὸν κλῆρο, κάθησε καὶ πρὶν τὸν ἀνοίξῃ ἔσχισε πρῶτα καλὰ ὅλους τοὺς ἄλλους.

Ὅσοι ἦσαν στὴν τραπεζαρία ἐκοίταζαν τὴν κυρὰ Ποτελοῦ ποὺ μὲ τὰ μάτια της πήγαινε νὰ καταφάῃ τὸ στριμμένο ἐκεῖνο χαρτάκι. Ἡ καρδιά της πήγαινε νὰ σπάσῃ· τόσο χτύπαγε δυνατά.

—Ἄχ! πῶς χτυπάει ἡ καρδιά μου, ὁμολόγησε κι᾽ ἡ ἴδια. Θεέ μου τί καρδιοχτύπι ἔχω!

Ὁ κύριος Περικλῆς πῆρε τὸν κλῆρο ἥσυχα, ἥσυχα, καὶ τὸν ξεδίπλωσε χωρὶς νὰ δείξῃ καμμιὰ βιασύνη.

—Ἔλα, λοιπόν, κύριε Περικλῆ μου, ἐφώναξε ἄξαφνα ἡ κυρὰ Ποτελοῦ διαβασέ το γρήγορα νὰ ζῆς!

—Σιγά, σιγά κυρὰ Ποτελοῦ, κάνε λίγο ὑπομονὴ βάστα τὴν καρδιά σου.

Κι᾽ ὁ νέος ἀφοῦ ἔστριψε καὶ ξαναστριψε τὸν κλῆρο καὶ τὸν ἔδειξε σ᾽ ὅλους γιὰ νὰ ἰδοῦν πὼς ὅλα ἔγιναν ἐν τάξει, ἐφώναξε δυνατὰ τὸ ὄνομα ποὺ διάβαζε: Κυρὰ Ποτελοῦ.

—Ζήτω ἡ κυρὰ Ποτελοῦ, ζήτω! ἐφώναξαν ἀμέσως! ὅλοι μαζύ.

—Πάρε λοιπὸν κυρὰ Ποτελοῦ, τὸν Κοκκό σου, εἶπε ὁ κύριος Περικλῆς, παραδίδοντας τὸν παπαγάλο στὴν ξενοδόχο. Σιδηροκέφαλος καὶ νὰ σοῦ ζήσῃ.

Ἡ χαρὰ τῆς κυρὰ Ποτελοῦς δὲν λέγεται. Τὰ εἶχε σχεδὸν σαστίσει. Γελοῦσε κ᾽ ἔκλαιγε μαζύ, φιλοῦσε τὸν Κοκκό, τὰ παιδιά, τὸν κύριο Περικλῆ, τοὺς ἄλλους ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ, τραγουδῶντας.

Νὰ μοῦ ζήσῃ ὁ Κοκκός μου,
ποῦναι ὅλος πιὰ δικός μου.

Καὶ βέβαια ἂν δὲν ἦταν ὅλη δοσμένη στὴ χαρά της, θὰ ἔβλεπε πὼς οἱ ἄλλοι καὶ κοιτάζονταν περίεργα, μεταξύ τους, κρυφογελοῦσαν καὶ θὰ ρωτοῦνταν γιατὶ τάχα ὁ κύριος Περικλῆς ξέσχισε ἀμέσως ὅλους τοὺς κλήρους ἐκτὸς ἀπὸ κεῖνον ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Φραγκίσκος. Τοὺς ξέσχισε γιατὶ σὲ ὅλους ἦταν γραμμένο τὸ ὄνομα τῆς κυρὰ Ποτελοῦς γιὰ νὰ εἶναι βέβαιο πὼς θὰ κερδίσῃ αὐτή.

Ἐνῷ ἡ κυρὰ Ποτελοῦ δὲν ἤξερε τί ἔκανε ἀπὸ τὴν χαρά της, ὁ κύριος Περικλῆ ἔδωσε τὸ πιάτο μὲ τὰ χρήματα στὸν Γιάννη, λέγοντάς τους.

—Πάρε, Γιάννη μου, τὰ τρακόσια φράγκα σου. Ὁ κύριος Χάρισσον δὲν θὰ σοῦ ἔδινε περισσότερα γιὰ τὸν παπαγάλο.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΝΕΑ' ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΙΣΤΗΣ

Αὐτὲς τις ἡμέρες θὰ διαβάσατε βέβαια πολλὰ στὶς ἐφημερίδες γιὰ τοὺς ἀλεξιπτωτιστὲς καὶ τὸ ρόλο τους στὸν πόλεμο.

Ξέρετε ὅμως ποιὸς εἶναι ὁ πρῶτος ἀλεξιπτωτιστής, ὁ πρῶτος ποὺ ἔπεσε ἀπὸ ψηλὰ μὲ αὐτὸ τὸ μέσον;

Λοιπὸν ὁ πρῶτος ἀλεξιπτωτιστὴς ἦταν ἕνας Γάλλος, ὁ Ἰάκωβος Πανιερὲν ποὺ μιὰ ἡμέρα τοῦ Ὀκτωβρίου 1797 ἀνέβηκε μὲ τὸ ἀερόστατο σὲ ὕψος χιλίων μέτρων κι' ἀπ' ἐκεῖ ζωσμένος μὲ τὸ ἀλεξίπτωτό του ἀφέθηκε νὰ πέσῃ στὸ κενὸ καὶ «προσγειώθηκε» χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε σ' ἕνα ἐξοχικὸ σημεῖο τοῦ Παρισιοῦ.

Ὡστόσο, πρέπει νὰ ποῦμε ἔλη τὴν

ἀλήθεια: ὁ ἀλεξιπτωτιστὴς αὐτὸς μπορεῖ νὰ ἦταν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ ἔπεσε μὲ τὸ ἀλεξίπτωτο, ἡ δόξα ὅμως τῆς πρώτης ἐπικίνδυνης δοκιμῆς δὲν εἶναι ἀπόλυτα δική του. Γιατί γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, λίγες μέρες πρωτύτερα εἶχε δοκιμάσει τὸ ἀλεξίπτωτό του μὲ τὸ σκύλο του.

Ὁ πρῶτος λοιπὸν ἀλεξιπτωτιστὴς τοῦ κόσμου ἦταν ἕνας σκύλος. Δὲν μποροῦμε ὅμως νὰ ξέρουμε ἂν τὸ πήδημά του αὐτὸ τοῦ ἄρεσε ἢ ὄχι, γιατί κανεὶς δὲν τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ πῇ τὶς ἐντυπώσεις του. Ὁ κύριός του ὅμως ἐδήλωσε πὼς ἐνόσῳ τὸ ἀλεξίπτωτο ἔπεφτε ὁ καϋμένος ὁ σκύλος εἶχε καρφωμένα τὰ μάτια του πρὸς αὐτὸν καὶ πὼς μάλιστα τοῦ κουνοῦσε καὶ τὴν οὐρά του. Τὸ ἔκανε αὐτὸ γιὰ νὰ δείξῃ τὴν εὐχαρίστησή του ἄραγε, ἢ γιὰ νὰ πῇ στὸν ἀφεντικό του:

«Ἐγὼ σ' ἀγαπάω, γιατί μὲ πετᾷς ἀπὸ κοντά σου;»

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΠΟΥ ΠΕΤΑΕΙ

Νὰ ὅμως, ποὺ δὲν πετοῦν μονάχα οἱ ἄνθρωποι, μὰ καὶ τὰ σπίτια. Κι' αὐτὸ ἴσως γιὰ τὰ σπίτια τὰ ἴδια κι' εἶναι διασκεδαστικό, μὰ δὲν φαντά-

ζομαι ν' ἀρέσῃ καὶ πολὺ στοὺς ἰδιοκτήτες τους. Γιατὶ φανταστῆτε τὴν ἔκπληξη καὶ τὴ στενοχώρια τοῦ Ἀμερικανοῦ μίστερ Χάμελ, ὅταν γυρίζοντας μιὰ μέρα στὸ σπίτι του στὴν Ὀκλαχόμα δὲν τὸ ξαναβρῆκε! Ὁ ἄνθρωπος εἶχε λείψει δυὸ-τρεῖς μέρες σὲ ταξίδι καὶ ὅταν γύρισε πίσω βρῆκε ὅλα τὰ γειτονικὰ σπίτια, βρῆκε τὰ δένδρα ποὺ ἦταν γύρω στὸ σπίτι του, μὰ τὸ ἴδιο τὸ σπίτι... εἶχε κάνει φτερά. Ἐπειδὴ ἦταν ξύλινο καὶ βιδωτό, ὅπως εἶναι πολλὰ ἐξοχικὰ σπίτια στὴν Ἀμερική, μερικοὶ κακοποιοὶ εἶχαν βρεῖ τὴν εὐκαιρία ποὺ ἔλειπε ὁ ἀφεντικός του, τὸ ξεβίδωσαν, τὸ ξέστησαν καὶ τὸ πῆραν μαζί τους. Πάλι καλύτερα τὰ δικά μας σπίτια ποὺ ἴσως νὰ μὴν εἶναι τόσο μοδέρνα, μὰ ὡστόσο δὲν μποροῦν κανεὶς νὰ τὰ κουνήσῃ ἀπὸ τὴ θέση τους.

Ο ΗΡΩΙΚΟΣ ΜΠΕΝΝΥ

Ἰδιόστοσο ἐκεῖ στὴν Ὀκλαχόμα φαίνεται πὼς γίνονται παράξενα πράγματα. Κι' ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ παράξενα εἶναι τὸ περιστατικὸ τοῦ Μπέννυ Ἔλλιοτ, ἑνὸς νεαροῦ γκάγκστερ 21 ἐτῶν. Ὁ Μπέννυ λοιπὸν ἔκανε κάθε

τόσο καὶ μιὰ διάρρηξη ἢ ἄλλη τέτοια ἀξιόποινη πράξη. Ἡ ἀστυνομία τὸν ἔπιανε, τὸν ἔβαζε στὴ φυλακή, μὰ αὐτὸς ἀντὶ νὰ συνετισθῇ, μόλις ἔβγαινε ξαναάρχιζε πάλι τὰ ἴδια. Ὁ-που στὸ τέλος κάθησε μόνος του καὶ ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα πὼς αὐτὴ ἡ ἀδιόρθωτη κακία του θὰ ἔχῃ κάποια αἰτία. Καὶ βρῆκε πὼς ἡ αἰτία αὐτὴ βρισκόταν θρονιασμένη ἀκριβῶς σὲ μιὰ χοντρὴ τσούμπα ποὺ εἶχε στὸ κεφάλι του καὶ ποὺ προερχόταν ἀπὸ ἕνα δυνατὸ κτύπημα ποὺ εἶχε φάει στὸ κρανίο, λίγα χρόνια πρίν, σ' ἕνα σιδηροδρομικὸ δυστύχημα. Πρὶν πάθει τὸ κτύπημα αὐτὸ ἦταν ἕνα λαμπρὸ παιδί, γεμάτο καλὲς προθέσεις μὰ τώρα ἡ τσούμπα ἐκείνη πίεζε φαίνεται τὶς προθέσεις καὶ τὶς ἐμπόδιζε νὰ ἐκδηλωθοῦν.

Καὶ τώρα ὁ Μπέννυ ἐζήτησε ἀπὸ τὴν πολιτεία νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ μπῇ σ' ἕνα νοσοκομεῖο γιὰ νὰ τοῦ βγάλουν τὴν τσούμπα μὲ ἐγχείρηση καὶ νὰ ξαναγίνῃ καλός. Ἔ, αὐτὸ δὲν δείχνει πὼς ἔχει ὁπωσδήποτε κάτι καλὸ μέσα του;

ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΗ ΤΗΣ ΤΣΕΠΗΣ

Ὅσοι γράφετε μὲ γραφομηχανὴ θὰ χαρῆτε πολὺ ἂν μάθετε πὼς ἕνας ἐπινοητικὸς Λονδρέζος ἔβγαλε τώρα τελευταῖα καὶ μιὰ γραφομηχανὴ τῆς τσέπης καὶ τὴν ἐκθέτει μάλιστα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα καταστήματα τῆς ἀγγλικῆς πρωτεύουσας.

Ἡ γραφομηχανὴ αὐτὴ εἶναι μεγάλη, ὅσο ἕνα πακέτο τσιγάρα καὶ ζυγίζει μόλις εἰκοσιπέντε δράμια τὸ δὲ χαρτὶ ποὺ περνάει κανεὶς ἀπὸ τὸν κύλινδρο δὲν εἶναι μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ φύλλο ἑνὸς μικροῦ ἡμερο-δείκτη.

Πρακτικὴ ἐφεύρεση μὰ τὴν ἀλήθεια. Πάει κανεὶς περίπατο, τοῦρχεται μιὰ ἔμπνευση: Τάκ, τάκ, τὴν καθαρογράφει ἀπ' εὐθείας μὲ τὴ μηχανή. Θέλει νὰ στείλῃ ἕνα γραμματάκι στὴ «Διάπλασι»; Τάκ-τάκ, ἕτοιμο!

Τώρα ἂν σᾶς πῶ πὼς θὰ ἤμουν πολὺ εὐχαριστημένος ἂν ἐλάβαινα γράμματά σας γραμμένα μ' αὐτὴ τὴ γραφομηχανή, θἄλεγα ψέμματα. Γιατὶ ἂν τώρα παιδεύομαι καμμιὰ φορὰ νὰ τὰ διαβάσω, φαντασθῆτε τί θὰ γίνεται ὅταν θὰ εἶναι γραμμένα μὲ τόσο μικροσκοπικὰ ψηφία.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Σ' ἀποτυχημένο διαγωνιζόμενο

Πρόσμενε πάντα μ' ἀγωνία
τ' ἀποτελέσματα νὰ βγοῦν.
Κι' ἤτανε πάλι μέσ' τὴ... «μνεία»!
Οἱ... ἐκλεκτοὶ ἔτσι ξεκινοῦν.

Σὲ καινούργιο Διαπλασόπουλο

Δὲν ξέρει ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσῃ,
μὲ τί κι' αὐτὸς νὰ πρωτασχοληθῇ;
Ἀσκήσεις δύσκολες νὰ λύσῃ;
ἢ στὴ μελέτη ν' ἀφοσιωθῇ;

Εἶσαι στὸν κύκλο μας ὁ «γιάννης»
σ' ὅλους ἐμᾶς πολὺ ἀγαπητός.
Καὶ μὴ φοβᾶσαι, μὴν τὰ χάνεις,
εἶν' καὶ γιὰ σὲ ὁ δρόμος ἀνοιχτός.

Στὸν Πρόμαχο τῆς Ἐλευθερίας

Βραβευθέντα 28 φορές

Σὲ σαράντα ἑφτὰ ἐπῆρες μέρος
καὶ στοὺς μισοὺς σ' ἀνήκουν τὰ πρω-
τεῖα.
Σὰν θὰ φύγῃς ἀπ'τὴν «κίνησή» μας... γέρος
νὰ φτάσῃς—εἶθε!—χίλια τὰ βραβεῖα.

Σὲ σπουδαῖο λύτη ἄτυχο

Λύνει ἀπὸ τὶς δέκα τὶς ἐννιά,
γιατ' εἶναι λύτης μὲ φιλότιμο.
Μὰ ἰδές, ὁ κλῆρος του μὲ ἀπονιά.
τὸν φέρνει πάντα Ἰσότιμο.

Ἡρακλῆς [Β]

Η ΠΡΩΤΗ ΜΟΥ ΔΑΣΚΑΛΑ

Ἦταν σοβαρὴ γιὰ πρώτη φορὰ ἀφ' ὅτου τὴν γνωρίσαμε. Ὕστερα, ποὺ μαζευτήκαμε ὅλοι στὴν τάξη μᾶς τὸ εἶπε:

— Παιδιά! στὸ μέσο τῆς ἑβδομάδας ποὺ μᾶς ἔρχεται, θὰ φύγω. Ἔλαβα μετάθεση μὲ προαγωγὴ γιὰ τὴ Λεβαδειά. Πῶς λυπᾶμαι ποὺ θὰ σᾶς ἀφήσω! Σᾶς εἶχα σὰν παιδιά μου!

Τὰ μάτια της ἦταν θολωμένα. Τώρα κιόλα παρατηροῦσα πῶς κρατοῦσε ἕνα μαντηλάκι μισοκρυμμένο στὴ φούχτα της. Ἔβαλα τὰ κλάμματα. Κλαίγανε κι' ὅλα τὰ παιδιά. Νὰ φύγῃ ἡ καλή μας δασκάλα, μὲ τὰ γελαστά μάτια, πού, καὶ τὰ μαλώματά της κι' ἐκείνα τ' ἀγαποῦσαμε, γιατὶ ἤξερε πάντα νὰ μᾶς μιλῇ τόσο γλυκά. Μοῦ φάνηκεν ὁλόκληρη καταστροφή. Καὶ πῶς θἄκανα χωρὶς τὴ δασκάλα μου, πού, ἂν καμιὰ φορὰ τύχαινε νὰδιαθετήσῃ μὲ τὸ κρῦο, σημεῖωνα στὸ Ἡμερολόγιό μου: «Σήμερα εἶμαι πολὺ λυπημένος, γιατί, ἡ δεσποινὶς Βικτωρία εἶναι ἄρρωστη».

***

Πῆγα στὸ σπίτι μου καὶ δὲν θέλησα ν' ἀγγίξω φαί. Κάθησα σ' ἕνα καναπὲ κι' ὅλο συλλογιζόμουν τὴ δασκάλα μου. Καὶ τί δὲν μοῦ τὴν θυμίζει! Ξεφυλλίζω τὰ τετράδιά μου καὶ βλέπω τὴν ὑπογραφή της σ' ὅλες τους τὶς σελίδες. Τρία ὁλόκληρα χρόνια ἦταν ἡ δασκάλα μου. Καὶ καθὼς ἦταν ὄμορφη χρυσομαλλοῦσα, κορίτσι μὲ κάτασπρα δόντια, τὴν φανταζόμουν σὰν ἀδελφή μου μεγάλη ποὺ ἔπρεπε νὰ τὴν ἀγαπῶ καὶ νὰ τὴν σέβουμαι.

Θυμᾶμαι, σὰν πρωτοπῆγα σχολεῖο, ποὺ ἔκλαιγα, πόσα πράγματα βρῆκε νὰ μοῦ πῇ ἡ καλή μου δασκάλα. Καὶ μ' ἔκαμε σὲ λίγο νὰ γελῶ, κι' ἔπειτα ν' ἀγαπήσω τὸ σχολεῖο μου τόσο, ὥστε στὸ τέλος τῆς χρονιᾶς νὰ πάρω βραβεῖο.

Πόσα πράγματα ἀλήθεια χρωστῶ στὴν πρώτη μου δασκάλα. Πῶς ἤμουν τότε ποὺ πρωτοπῆγα, καὶ πῶς εἶμαι τώρα!

—Νὰ μὴν κλαῖς παιδί μου—,εἶπε ἡ μαμά. Ἔτσι εἶναι στὴ ζωή. Καθὼς θὰ προχωρῆς στὰ χρόνια, πολλὰ πρόσωπα θ' ἀγαπήσῃς, θὰ συνδεθῆς μαζί τους, ἔπειτα ὅμως, κάποτε, ἀναγκασικά, θὰ χωρίσῃς ἀπὸ κοντά τους. Νὰ εὐχόμαστε μόνο ἡ περίπτωση ποὺ ἀποχωριζόμασταε κείνους π' ἀγαπᾶμε νἆναι γιὰ καλὸ ὅπως γιὰ τὴ δασκάλα σου...

Ἀπολλώνιος [Β]

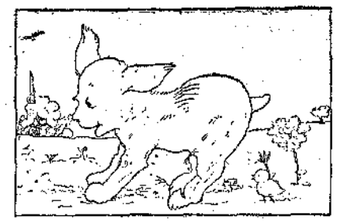

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Τί εἶδε τὸ σκυλάκι κι' ἀγρίεψε;
Κάποια γάτα βέβαια...

Ἀντεγράφη ἀπὸ τὸν Τεμπελάκο

ΜΙΑ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Μιὰ πεταλούδα πετοῦσε στὸν κῆπο σήμερα. Ἦταν μιὰ πεταλούδα κάτασπρη μὲ δυὸ φτερὰ καμωμένα ἀπὸ τὴν πιὸ φίνα δαντέλλα ποῦχαν πάρει χρῶμα ἀπ'τὸ ἀγνὸ χιόνι. Γαλάζιες γιρλάντες τὴ στόλιζαν καὶ ἔλαμπεν τόσο ποὺ νόμιζες πὼς ἄπειρα διαμάντια ἦταν σκορπισμένα πάνω τους. Στριβολιζόταν χορεύοντας πάνω ἀπ' ὅλα τὰ λουλούδια καὶ λὲς πὼς χόρευε ἕναν ἐξαίσιο χορό. Τὸ χρυσὸ φῶς τοῦ ἡλιου τὴν γοήτευε. Τὸ ἄπειρο γαλάζιο τ' οὐρανοῦ τὴν μεθοῦσε. Καὶ ξετρελαμμένη ἀπὸ χαρὰ πετοῦσε μέσα σὲ ῥυθμοὺς καὶ μελῳδίες, μὲ ἡδονικὰ σκιρτήματα σὲ κάθε λουλούδι καὶ δὲν ἤξερε ποιὸ νὰ πρωτοφιλήσῃ. Καὶ τὰ λουλούδια χαμογελαστὰ περίμεναν νὰ παίξουν κι' αὐτὰ μὲ τὴν ὄμορφη πεταλούδα. Ξέχυναν τὸ πιὸ γλυκό, τὸ πιὸ μεθυστικό τους ἄρωμα γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσουν. Κι'αὐτὴ βρέθηκε μέσα σ'ἕνα κόσμο ὀνειρεμένο, γεμᾶτο ἀπὸ χρώματα, ἀρώματα, ἀπὸ χρυσάφι τοῦ ἡλιου. Καὶ πετοῦσε κουνῶντας καμαρωτὰ τὰ ὑπέροχα φτερά της ἀπὸ τὶς περήφανες ντάλιες μέχρι τὰ μυρωμένα γαρύφαλλα κι' ὁπὸ τὶς χρυσαφένιες γαζίες μέχρι τὶς μωβ βιολέτες ψιθυρίζοντάς τους γλυκὰ μυστικὰ καὶ δίνοντάς τους μύρια φιλιά. Ἄφθονα μοίρασε τὰ χάδια της ἡ πεταλούδα. Καὶ τέλος μ' ὁλάνοικτα τὰ πολύτιμα φτερά της ἄραξε σ' ἕνα μεγάλο τριαντάφυλλο ποὺ στεκόταν περήφανο στὸν μίσχο του καὶ τὴν καλοῦσε ν' ἀναπαυθῇ στὸ βελουδένιο στρῶμα του. Κι' ἐνῶ ὁ ἥλιος ἔγερνε στὸ χρυσό του βασίλειο, ἡ πεταλούδα μέσα στὰ ματωμένα φύλλα τοῦ ρόδου φάνταξε σὰν ἕνα ὁλόλαμπρο διαμάντι.

Γκλόρια [Β]

ΕΝΑ ΣΧΟΛΕΙΟ

Σ' ἕνα δρόμο τῆς Ἀθήνας, ζωσμένο ἀνάμεσα στὶς πολυνατοικίες βρίσκεται ἕνα γέρικο κτίριο· εἶναι ἕνα γυμνάσιο ἀρρένων.

Τί κτυπητή, εἶναι ἡ ἀντίθεση ἡ ὁποία ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ ἁπλοῦ αὐτοῦ σπιτιοῦ ποὺ κοντεύει νὰ καταντήσῃ ὁμηάδι, μὲ τ' ἄλλα τὰ μεγαλόπρεπα ποὺ τὸ περιτριγυρίζουν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, ποὺ ὅλα τους δείχνουν πὼς λίγος εἶναι ὁ καιρὸς ποὺ πέρασε ἀπὸ τότε ποὺ τ' ἄφησε ὁ κτίστης καὶ ὁ μηχανικός.

Γρίλλιες καὶ πόρτες τῆς παλιᾶς μόδας χωρὶς νὰ διακρίνεται ἐπάνω τους οὔτε τὸ ἐλάχιστο ἴχνος μπογιᾶς, τοῖχοι σχεδὸν μισογκρεμισμένοι γεμᾶτοι ὀνόματα, ἐξισώσεις καὶ γεωμετρικὰ σχήματα, ἡ μαθητικὴ βλέπετε νεολαία κάθε ἐποχῆς φρόντισε ν' ἀποθανατισθῇ. Μία ἁπλὴ μαρμαρένια σκάλα ἀπ' τὴν ὁποία ὅμως λείπουν τὰ περισσότερα κάγκελα, ὁδηγεῖ στὸ μέσα μέρος τοῦ κτιρίου. Τώρα ἀνοίγεται μπροστά μας ἕνας διάδρομος, παντοῦ ὑπάρχουν κρεμασμένες οἱ εἰκόνες τῶν ἡρώων τοῦ 21. Τὰ πατώματα εἶναι γεμάτα τρύπες καὶ σκόνη· ἕνας γέρος θυρωρὸς βρίσκεται καθισμένος σὲ μιὰ καρέκλα ἐνῶ κοντά ἀντικρύζεις ἕνα κουδούνι, εἶναι αὐτὸ ποὺ σημαίνει κάθε ὥρα τὴν εἴσοδο καὶ τὴν ἔξοδο τῶν μαθητῶν γιὰ τὴν παράδοση ἢ γιὰ τὸ διάλειμμα, παρατηρώντας τώρα κανεὶς τὰ δύο αὐτὰ πράγματα τὰ τόσο διά-

φορα, τὸ ἕνα ἔμψυχο καὶ τὸ ἄλλο ἄψυχο, νομίζει πὼς εἶναι πιὰ κάτι τὸ ἀναπόσπαστο γιατὶ σκέπτεται πὼς καὶ τὰ δύο ἔχουν περόσει σ' αὐτὴ ἐδῶ τὴ θέση τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ζωῆς τους, πὼς ἔχουν πιὰ συνδέσει μαζὺ τὴν ὕπαρξή τους ὅπως καὶ μὲ τοῦ γέρικου κτίριου.

Νὰ ἡ πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ Γυμνασιάρχη καὶ τῶν καθηγητῶν κι' ἀπέναντι ἡ πόρτα μιᾶς τάξης: εἶναι τῆς Ἕκτης. Τώρα βρισκόμαστε μὲς στὴν καρδιὰ τοῦ Γυμνασίου, μέσα σ' αὐτὸ τ' ἁπλὸ δωμάτιο ὅπως ἐν γένει καὶ σ' ὅλα τ' ἄλλα ζοῦνε ἕνα ὁλόκληρο χρόνο καμμιὰ πενηνταριὰ παιδιά. Ἐδῶ ἀναπτύσσεται ὁ πνευματικός τους κόσμος, ἀδιάφορο ἂν μερικὲς φορὲς στολίζεται μὲ λιγώτερο μάθημα καὶ περισσότερα παιχνίδια καὶ σκάνη. Μέσα σ' αὐτὸ νοιώθουν τὶς πρῶτες χαρὲς καὶ τὶς πρῶτες μικρὲς λύπες τῆς ζωῆς, μέσα σ' αὐτὸ ζοῦνε, συνδέονται μεταξύ τους καὶ πλάθουν τὰ πρῶτα ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον.

Κι' ὅμως σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο δὲν βλέπεις τίποτε ἄλλο παρὰ δυὸ σειρὲς παλιὰ θρανία ποὺ τρίζουν σὰν κανένας δοκιμάσει νὰ καθήσῃ γεμάτα μουντζοῦρες καὶ χαρακιές, ὅπως ἄλλωστε γεμᾶτοι εἶναι καὶ οἱ τοῖχοι μ' αὐτὰ τὰ παράσημα, μιὰ ἕδρα κι' ἕνα μαυροπίνακα. Μιὰ ξύλινη σκάλα ὁδηγεῖ στὸ πάνω πάτωμα ποὺ καὶ κεῖ δὲν ὑπάρχουν παρὰ αἴθουσες μὲ παλιὰ θρανία καὶ μαυροπίνακες, ἐνῶ μιὰ ἄλλη πέτρινη ὁδηγεῖ στὴν αὐλή.

Ἕνας ἁπλὸς τετράγωνος χῶρος εἶναι τὸ μέρος ποὺ γίνεται τὸ διάλειμμα· τίποτε περισσότερο. Ἀπ' τὰ δύο μέρη ὑψώνονται οἱ τοῖχοι τῶν πολυκατοικιῶν ἑνῶ ἀπὸ τ' ἄλλο μιὰ μάντρα τὸ χωρίζει ἀπ' τὸ δρόμο.

Αὐτὸ εἶναι ὅλο τὸ γυμνάσιο, αὐτὸ τὸ κοινὸ σπίτι, κι' ὅμως μέσα του πόσα καὶ πόσα παιδιὰ δὲν ζοῦν τόσον καιρό, πόσα καὶ πόσα πράγματα δὲν ἔχει κάθε παιδὶ νὰ θυμηθῇ γι' αὐτὸ σὰν ἔρθῃ ἡ στιγμὴ νὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ, πόσες καὶ πόσες φορὲς δὲ θὰ τοῦ ἔρθῃ στὸ νοῦ, στὸ διάβα τῆς μετέπειτα ζωῆς του ἡ γλυκειὰ ἀνάμνηση τῶν τόσο ξένοιαστων κι ἀμέριμνων μαθητικῶν του χρόνων.

Ταυρομάχος [Β]

ΑΥΓΗ ΣΤΟ ΠΑΡΑΘΑΛΑΣΣΙΟ

Ὅταν φθάσαμε στὴν κορφή, ὁ ἥλιος δὲν εἶχε ἀκόμη σκάσει. Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ μιὰ ἀνάλαφρη πορφυρένια γραμμὴ ἁπλώθηκε στὸν ὁρίζοντα καὶ ἀρχίσαμε νὰ διακρίνουμε τὶς κορυφὲς ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ τὶς ἀργυρόχρωμες ἀνταύγειες ποὺ ἔριχναν τὰ χιόνια στὸ βαθυγάλαζο, ἀστροφωτισμένο φόντο τοῦ οὐρανοῦ. Τὸ σκοτάδι διαλύθηκε λίγο-λίγο, ἡ ροδαλὴ γραμμὴ τῆς ἀνατολῆς φλογίστηκε, οἱ χιονισμένες κορυφὲς φωτίστηκαν παράξενα ἀπὸ μιὰ ἀργυρόχρυση λάμψη καὶ ἡ ὁμίχλη ἔγινε πιὸ ἀνάρια.

Τέλος ἡ ἀνατολὴ στεφανώθηκε μὲ χρυσάφι καὶ ρόδα. Οἱ κατακόκκινες φλόγες σκέπασαν τὰ βουνὰ πορτοκαλλὶ πέπλο καὶ οἱ χαμηλοὶ λόφοι διέγραψαν τὴν μενεξεδένια σιλουέττα τους καθαρά. Ἡ μουντὴ ὁμίλη σχίστηκε ἀπὸ τὸν δροσερὸ ἀέρα. Κάποιοι ὁμιχλώδεις πέπλοι, κάποια ἐλαφρὰ συννεφάκια ρόδισαν. Ἐπιτέλους ὁ ἥλιος ἀνέβηκε στὴν ἀρχὴ χλωμός, ἔπειτα φόρεσε τὸν πύρινο μανδύα του καὶ μὲ τὰ πολύχρωμα βέλη του ξύπνησε τὸ ἀπέραντο μυριοπλούμιστο περσικὸ χαλὶ τοῦ κάμπου μὲ τὰ χνουδωτὰ βοστρυχωτὰ καὶ τὰ ἀνθισμένα ἀραβουργήματα. Τὰ φλογερὰ χάδια τοῦ ἥλιου διέλυσαν μονομιᾶς τοὺς ἀσημένιους ὀδρατμοὺς ποὺ ἀχνοσκέπαζαν τὴν θάλασσα σὰν πέπλοι. Ἡ θάλασσα πῆρε ὅλα τὰ χρώματα τῆς οὐράνιας παλέττας.

Γαλακτώδης ὀπάλινη, ρόδινη, πορφυρόχρυση, ὁλόχρυση σμαραγδένια, γαλανή... Χίλια ρεύματα χρωμάτων ἔπλεκαν τὰ δίχτυα τους στὸν ὑγρό της λαβύρινθο. Τὰ παιχνιδιάρικα κυματάκια ἀφρίζουν χορεύουν ρυθμικὰ σὰν νὰ ἔπαιζαν ἀνθοπόλεμο μὲ ἄθλα μπουκέτα ἀπὸ κρίνα καὶ ἄσπρα ρόδα δεμένα μὲ χρυσὲς ἀκτῖνες. Κάτω ἀπὸ τὴ διαμαντόσκονη ποὺ σκόρπιζαν οἱ οὐράνιοι προβολεῖς ἡ γλυκὴ συμφωνία τῶν κυμάτων συντονιζόταν σ' ὅλο της τὸ μεγαλεῖο...

Ὀνειρεμένη Πατρίδα [Β]

ΕΜΜΕΤΡΟΝ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸν κῆπο τὸν βασιλικὸ
ὁ Κώστας μὲ τὸν Γιάννη
τ' Ἀπρίλη κάποιο δειλινὸ
κάναν μαζὶ σεργιάνι

Μὰ ξάφνου ὁ Κώστας λέει: Γιὰ δὲς
τί ἄνθη ὡραῖα κι' εὐώδη!
Κι' ὁ Γιάννης:—Τ' ἄνθη ποὺ μοῦ λὲς
Τὰ βλέπω... μὰ τὸ βῶδι!;

***

—Τί ἔχεις καὶ γράφεις ὄρθια,
δὲν κάθεσαι Σοφία;
—Μὰ δὲν κοιτάξεις, θεία μου,
ποὺ γράφω ὀρθογραφία!

***

—Νίκο, δὲς στὸ ταβάνι ἐκεῖ
μι' ἀράχνη εἶν' κρεμασμένη,
Κι' ὁ Νίκος ἀπαθέστατα:
—Δὲν τὴν πατᾶς, καϋμένη;

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας [Α]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 39ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1939.

[Ἴδε «Διάπλασιν» τοῦ 1939 φυλλ. 1]

Εἰς τὸν κατωτέρω Πίνακα τῶν Βραβείων ὁ ἀριθμὸς ποὺ συνοδεύει κάθε ὄνομα, σημαίνει πόσα φύλλα ἐν ὅλῳ διέθεσεν ὁ διαγωνιζόμενος.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ:

Δωδωναῖος 676

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ:

Φελμάρε, 416, Σύλλογος «Ἀθηναϊκὴ Συντροφιά», 364. Νεφέλη, 338. Σύλλογος Τρελλοταρέα, 260.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Σύλλογος Διαβολάκια, 195. Μάγκας τῆς Φιλοθέης καὶ Νεράϊδα τοῦ Δάσους, 156. Τούλα Βλαχοχρήστου, 156. Πλοίαρχος Νέμος, 156. Βίκτωρ Οὐγκώ, 156. Μανιτάρι, 156. Γελασίνα, 156. Εὐάννα, 156. Ἔλσα Σνώκ, 156. Ὀνειροπόλος, 156. Ἄσπρο Κουνελάκι, 156. Γεώργ. Ε. Λεοντίδης, 130. Σύλλογος Ὀλυμπίων Θεῶν, 130. Γ. Ἀβραμίδης, 104. Κότσυφας, 104. Κυκλαμιά, 104. Κόμης Μοντεχρῆστος, 104. Ἀθηνᾶ Π. Καρατζᾶ, 104. Μαραμένο Γιασεμί, 104. Ἀφροδίτη Κ. Μητσάκη, 104, Ἰσμήνη Παγκάλου, 104. Μεγάλη Ἑλλάς, 104. Φαλαγγιτάκι, 104. Μάκης 104. Ἡλίας Κρίσπης, 78. Ρομπὲν τοῦ Λόξλεϋ, 78. Κεφαλλωνίτικο Ἀκρογιάλι, 78. Σύλλογος «Διαπλασιακὴ Στέγη», 78. Νηρεύς, 52. Δημ. Ἀναστόπουλος, 52. Φήμιος, 52. Βάνα Β. Βάη, 52. Κικὴ Α. Βασιλάκου, 52. Μυρωμένη Ἀκτή, 52. Ροζελάντια, 52. Καίτη Γενναταῖ, 52. Κόκκινη Γατούλα, 52. Ἀλεξ. Ν. Δασκαλόπουλος, 52. Τέτη Β. Δημητροπούλου, 52. Πτωχὴ Βασίλισσα, 52. Γκάλικ, 52. Ἀκρίτας Σ. Θεριανός, 52. Μπιγόνια, 52. Ἀργοστολάκι, 52. Λέων Ν. Κανέλλιας, 52. Γεώργιος Ι. Κατσαμπῆς, 52. Τρελλὸς Ἀεροπόρος, 52. Μακεδὼν Πρόσκοπος, 52. Χαρά, 52. Ἐρμίνα, 52. Μάϊστρος, 52. Περδικούλης, 52. Ντόκτωρ Χ, 52. Κυρὰ-Δασκάλα, 52. Κεφαλλωνιτοπούλα, 52. Ἀγύριστο Κεφάλι, 52. Λίλης Χ. Ματαράγκας, 52. Κῦμα τοῦ Ἰονίου, 52. Ὄλγα Μ. Μεντζελοπούλου, 52. Νέλσων, 52. Χρῆστος Μουραμπᾶς, 52. Πιπίτσα Ἀχ. Μουστάκα, 52. Μαρία Ἀλ. Παναγιωτάρου, 52. Νεράϊδα τῆς Μάνης, 52. Ἀθανάσ. Σ. Παπασπυρόπουλος, 52. Μυρτώ, 52, Μαρία Παυλῆ, 52. Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα, 52. Εὐγενία Δ. Πολυχρονοπούλου, 52. Μερσεντὲς, 52. Ὀνειροπόλος τοῦ Ταϋγέτου, 52. Τούρα, 52. Ἀγγελική Π. Σολωμοῦ, 52. Ἄννα Α. Σουρέ, 52. Ἀγνὴ Καρδιά, 52. Καίτη Ἀξιώτη, 52. Ρήγισσα Ἀνερούσα, 52. Γκρέτα Γκάρμπο, 52. Σοφία Ν. Φωτιάδου, 52. Τάκης Χαραμῆς, 52. Δημ. Χασάπης, 52. Λέλια, 52. Μουσίτσα, 52. Σύλλογος «Κοσμοπολίτ», 52. Δημ. Δημητριάδης, 26. Ἰὼ Ἰωαννίδου, 26. Ὀλυμπία Κονταράτου, 26. Σκαπανάκι, 26. Πίγκουΐνος, 26. Ντανιὲλ Νταριέ, 26. Κλεόμβρ. Γ. Παπαδόπουλος, 26. Χρυσίνα Ι. Σαρακάκη, 26. Γεώργ. Πομόνης, 13. Ζοζὲ Μοχίκα, 13.

ΕΙΣ ΟΥΔΕΝΑ θἀποσταλοῦν τὰ βιβλία τοῦ βραβείου, ἐὰν δὲν ὁρίσῃ καὶ ζητήσῃ αὐτὰ ὁ ἴδιος ὁ βραβευόμενος, ἐκλέγων κατὰ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως, ἐκ τῶν δημοσιευομένων εἰς τὰ νεώτερα φυλλάδια τιμοκαταλόγων τῶν τόμων τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης της καὶ ὑπολογίζων αὐτὰ μὲ τὰς ἐκεῖ ὁριζομένας τιμάς. Τὸν ὑπολογισμὸν δὲ τῆς ἀξίας τοῦ βραβείου πρέπει νὰ κάμῃ ἕκαστος κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ 39ου Διαγων. Ξεσπαθώματος, (ἴδε Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ Κεφ. Δ' § 35, σελ. 9 καὶ καθεξῆς).

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ λαβόντες Α' καὶ Β' Τάξεως βραβεῖον νὰ στείλουν τὰς φωτογραφίας των καὶ δημοσιευθοῦν. Ὅσοι εἶχαν στείλει φωτογραφίαν των καὶ ἐδημοσιεύθη, πρέπει νὰ στείλουν νέαν.

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ δικαιοῦνται νὰ ἐκπροσωπευθοῦν εἰς τὸ Ξεσπάθωμα διὰ μιᾶς μόνον ἕκαστος φωτογραφίας, εἴτε τοῦ Προέδρου, εἴτε ἄνευ αὐτοῦ, ἐνὸς μέλους τοῦ Συμβουλίου.

ΕΥΣΗΜΑ ἀπενεμήθησαν εἰς ἕκαστον τῶν διαγωνισθέντων ἀναλόγως τῶν διατεθέντων ὑπ' αὐτοῦ φύλλων, ἤτοι ἓν Εὔσημον διὰ κάθε 25 φύλλα ἢ κλάσμα αὐτῶν.

Τὰ Εὔσημα τῶν Συλλόγων δὲν διανέμονται εἰς τὰ μέλη· ἀνήκουν εἰς τοὺς Συλλόγους.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 26 Μαΐου 1940

ΜΕ τὸ σημερινὸ δωδεκασέλιδο φυλλάδιο, πρῶτο τοῦ Ἰουνίου, ἀρχίζει ἡ Β' Ἑξαμηνία τοῦ 62ου ἔτους. Εὐχαριστῶ τὸ Θεὸ ποὺ μὲ ἀξίωσε νὰ ζήσω ἀκόμα μισὸ χρόνο, μὰ καὶ τὰ παιδιά μου ὅλα, ποὺ στὴν ἀγάπη τους, μετὰ τὸ Θεό, χρωστῶ τὴ ζωή μου.

«ΤΟ ΑΤΥΧΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ»

Ἕνα ὡραῖο καὶ τερπνὸ μυθιστορημα-τάκι τοῦ γάλλου *Βικτὼρ Μαγκερίτ* ἐξέδωσε ὁ Οἶκος Παπαγεωργιάδου κατὰ μετάφραση τοῦ παλιοῦ μου φίλου καὶ συνεργάτη κ. *Κώστα Λαδοπούλου*. Τὸ ἔργο αὐτό, ποὺ ἐξιστορεῖ τὴ ζωὴ τοῦ Δελφίνου τῆς Γαλλίας, γυιοῦ τοῦ Λουδοβίκου ΙΣ' καὶ τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ σὰν ἱστορικὸ καὶ σὰ λογοτεχνικό. Γι' αὐτὸ σᾶς τὸ συσταίνω. Οἱ συνδρομητὰ τῶν Ἀθηνῶν καὶ Περιχώρων μποροῦν νὰ τὸ πάρουν ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου μὲ δραχ. 20. Οἱ ἄλλοι, δοσι θὰ τὸ λάβουν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ στείλουν δραχ. 25, καὶ γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ δραχ. 32.

Ὀρντινάντσα—ἔτσι νὰ γράψῃς τὸ ψευδώνυμό σου, κι' ὄχι «Ὀρτινάτσα»—Ὀδηγὸ σοῦ ἔστειλα. Βεβαιότατα ἀκολουθῶ «σειρὰ λήψεως» στὴ δημοσίευση Ἐνεμμ. Ἀσκήσεων, καὶ τῆς δικῆς σου Συλλογῆς, μετὰ τὸ 15ο φυλλάδιο, δὲν ἤλθε ἀκόμα ἡ σειρά. Ἄμα ἔλθῃ, θὰ σοῦ δημοσιεύσω δυό, τρεῖς, ἴσως καὶ τέσσερις Ἀσκήσεις, ἄν, ἐννοεῖται, βρῶ τόσες δημοσιεύσιμες. Ὅταν θὰ μοῦ ἐγγράψῃς κανένα συνδρομητή—καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καλὴ διάθεση—θὰ μοῦ στείλῃς τὰ χρήματα μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ καὶ, εἴτε στὸ ἀπόκομμά της, εἴτε σὲ γράμμα, θὰ μοῦ γράψῃς τὸ ὀνοματεπώνυμο καὶ τὴ διεύθυνσή του, καθὼς καὶ ἀπὸ πότε νἀρχίσῃ ἡ συνδρομή.

Μαρίλλη, εὐχαριστήθηκε ὁ κ. Φαίδων ποὺ τὸν ἀκούσατε καὶ στὴν πόλη σας ὅταν μιλοῦσε ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῆς Θεσσαλονίκης. Ναί, πρέπει νὰ μελετήσῃς τώρα πολὺ γιὰ νὰ πάρῃς ἕνα καλὸ πτυχίο, ἀφοῦ σκοπεύῃς νὰ σπουδάσῃς φιλολογία στὸ Πανεπιστήμιο. Κι' ἀκόμα πρέπει νὰ γυμναθῇς στὴν καθαρεύουσα, γιατὶ σ' αὐτὴ τὴ γλῶσσα θὰ γράψῃς τὴν ἔκθεσή σου στὶς εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις· στὴ δημοτικὴ μπορεῖ καὶ νὰ μὴ γίνῃ δεκτή, ἂν ὁ καθηγητὴς δὲν τύχῃ νὰ εἶναι δημοτικιστής. Τὸ «παίρνω» μὲ αι, τὸ «ξέρω» μὲ ε. Ἔτσι τὰ γράφουν οἱ περισσότεροι, κι' ὄχι «πέρνω», «ξείρω», ὅπως μερικοί. Εἶπα κι' ἄλλη φορά, πὼς στὴν ὀρθογραφία τῆς δημοτικῆς, τὸ συνηθισμένο εἶναι τὸ ὀρθό.

Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ, *Λευκοσυργιώτη*, γιὰ τὰ καλὰ λόγια ποὺ γράφῃς ἐξαφορμῆς τοῦ ἐρχομοῦ του στὴ Θεσσαλονίκη καὶ τῆς γνωριμίας σας. Γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ Μάθου κάνεις πολὺ μεγάλη φιλοσοφία. Μπορεῖ ὁ λύκος κι' ὁ σκύλος μιὰ φορὰ νὰ ἦταν τὸ ἴδιο πρᾶγμα, σήμερα ὅμως ὁ λύκος εἶναι ἅρπαγας κι' ὁ σκύλος φύλακας πιστός, κι' ἀκριβῶς γιατὶ τὸν σκύλο κῆρε κόντά του ὁ ἄνθρωπος κι' ὄχι τὸν λύκο ἢ ἂν θέλῃς, πῆρε τὸν λύκο, τὸν ἐξημέρωσε καὶ τὸν ἔκαμε σκύλο. Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀντίληψη δὲν μποροῦσε νἀπομακρυνθοῦμε ὅταν γράφαμε ἕνα παιδαγωγικὸ Μάθο. Δὲν μπορεῖ δηλαδὴ νὰ βγαίνῃ ἕνα ἐπιμύθιο ἀντίθετο σ' αὐτὴ τὴν ἀντίληψη, γιατὶ καὶ φιλοσοφικῶς σωστὸ ἂν εἶναι, θἄταν ἀντιπαιδαγωγικό.

Τὸ ψευδώνυμό σου, *Ἀριστοφάνη*, μοῦ ἀρέσει γιατὶ εἶναι ἑλληνικό, μονόλεξο, καὶ θωμίζει τὸν μεγαλύτερο κωμῳδιογράφο τοῦ κόσμου. Οἱ Μ. Ἀγγελίες καλὸ εἶναι νὰ γράφονται χωριστά, γιὰ νὰ τῆς στέλνω στὸ τυπογραφεῖο χωρὶς νὰ κάνω τὸν κόπο νὰ τὶς ἀντιγράφω ἀπὸ τὸ γράμμα. Πραγματικῶς ἡ ἀλληλογραφία μὲ Διαπλασόπουλα εἶναι κάτι ὡραῖο, διασκεδαστικὸ καὶ ἀπὸ πολλὰς ἀπόψεις ὠφέλιμο. Γιὰ τὴν πόλη σου μπορεῖς νὰ εἶσαι περήφανος.

Ἔχεις δίκιο, *Βασίλισσα τῶν Λουλουδιῶν*, νὰ προτιμᾶς τὸν «Γιάννη Κατσέρα» ἀφοῦ σοῦ θωμίζει μέρη ποὺ τὰ ἐπισκέφθηκες ὅταν ἤσουν μικρή, ὅπως τὸ γραφικὸ Ἀλγέρι. Γιὰ τὰ γενέθλιά σου σοῦ στέλνω κι' ἐγὼ τὶς καλύτερές μου εὐχές. Πολλὰ εἶναι τὰ ὡραῖα βιβλία ποὺ θὰ μποροῦσες νὰ διαλέξῃς ἕνα γιὰ δῶρο σου, ἀφοῦ εἶσαι καὶ δεκάξη χρονῶν καὶ μπορεῖς νὰ διαβάζῃς σχεδὸν ἀπ' ὅλα. Πάντα ὅμως ἕνας παλιὸς μου τόμος μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι τὸ καλύτερο, γιατὶ περιέχει ὡραῖα βιβλία πολλά...

Λουλούδι τῶν Ἄλπεων, ὁμολογῶ πὼς τὴν ἔπαθα μὲ τὴν πρωτοπαριλιά σου. Ἐπίστεψα δηλαδὴ πὼς θἄφευγες γιὰ τὴν Ἐλβετία, καὶ νὰ μὲν μοῦ φάνηκε λιγάκι παράξενο, τώρα μὲ τὸν πόλεμο, ἀλλ' ἀφοῦ ὁ πατέρας σου εἶναι Ἐλβετὸς καὶ μοῦ ἔγραφες πὼς θἄφευγες μαζὶ του εἶπα πὼς κάποιος σπουδαῖος λόγος θὰ ἦταν ποὺ τὸν ἔκανε νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα του. Τὸ ζήτημα εἶναι πῶς τὸ πίστεψα. καὶ, τὸ ἀστειότερο, σὲ περίμενα νἄρθῃς νὰ μὲ ἀποχαιρετήσῃς, γιὰ νὰ σοῦ πῶ καὶ τί ἔκπτωση θὰ σοῦ ἔκανα στοὺς τόμους ποὺ ἤθελες, καὶ μοῦ κακοφάνηκε ποὺ δὲν ἦρθες, γιατὶ ἐνόμισα πὼς ἔφυγες χωρὶς νὰ μὲ ξαναθυμηθῇς! Καὶ τοῦ χρόνου λοιπόν. Γιὰ τὰ κομμάτια σου δὲν θυμοῦμαι τώρα. Ὑποθέτω πὼς τὸ Μεγαλοπαρασκευιάτικο δὲν θὰ τὸ βρῆκα κατάλληλο, καὶ στὸ ἄλλο θὰ περιμένῃ.

Χαίρω, *Γαζία*, ποὺ σοῦ ἀρέσει τόσο ἡ Δλη μου. Ναί, εἶναι καλύτερα τώρα ποὺ εἶσαι Διαπλασοπούλα καὶ μπορεῖς νὰ παίρνῃς μέρος καὶ στὴν κίνηση, παρὰ πρῶτα ποὺ ἀγόραζες στὸ τέλος κάθε χρόνου τὸν τόμο μου. Τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ βέβαια, ἂν δὲν τὸ ἐγκρίνω γιὰ δημοσίευση, θὰ σοῦ πῶ τὰ λάθη του γιὰ νὰ γράψῃς ἄλλο καλύτερο. Εὐχαριστῶ ποὺ φροντίζεις καὶ γιὰ τὴ διάδοσή μου. Ἀσπάζομαι τἀδέλφια.

Τὸ ψευδώνυμό σου, *Ὀνειρεμμένη Πατρίδα*, δὲν ἀνανεώθηκε, καὶ φράντισε νἀνανεωθῇ γιὰ νὰ εἶσαι ἐν τάξει. Τὸ γράμμα σου ἐξυπνότατο μὲ τὸ παράξενο ὄνειρο καὶ τὴν ἀστεία ἐμμετρη αὐτοζωγραφιά του. Μοῦ ἄρεσε τὸ τελευταῖο τετράστιχο, ἀν καὶ δὲν τὸ... παραδέχομαι:

Φάντες τῆς κούπας,
Τρῖο καρό,
Ξύλο τῆς σκούπας,
Βλάκας θἀρῶ.

Σ' εὐχαριστεῖ κι' ὁ Ἀνανίας γιὰ τὶς ἔμμετρες εὐχές. Μὴν ἀργήσῃς πάλι νὰ μοῦ ξαναγράψῃς.

Συμβαίνει συχνὰ αὐτό, *Σκιά*. Ὅταν γράψῃ κανένας τὴ δημοτικὴ σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες της, θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς ἀνίδεους ἀνορθόγραφος κι' ἀγράμματος. Τὰ *καλοσύνη*, *σοφότερος*, *καλύτερος*, *ἀπλίσθηκε*, *περιορισμένος*, *νὰ στεῖ*, *καταγὲς* (καταγῆς) κτλ. περναῦν γι' ἀνορθογραφίες, ἐνῶ εἶναι σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες, γιατὶ ἡ δημοτικὴ δὲν ἔχει μακρὰ καὶ βραχέα, δὲν ἔχει ὑποταικτική, χρονικὴ αὔξηση δὲν κάνει, ὅλα τὰ εἰς *ερος* τὰ γράφει μὲ ὑψιλον, ὅλα τὰ εἰς *ὶς ἐπιρρήματα* μὲ γιώτα (*μεσοτερμὶς*, *ὁλοχρονὶς*) κτλ. Ἀλλὰ ὁ καλὸς δημοτικιστὴς πρέπει νὰ τὴ γράψῃ γενναῖα, ἀψηφώντας τὴν κατηγορία «ἐπὶ ἀγραμματοσύνῃ». Γιατὶ αὐτὸς ξέρει καλὰ πὼς εἶναι γραμματισμένος, καὶ πὼς γράφοντας τὴ δημοτικὴ, δὲ εἶναι αὐθαίρετος σὰν τοὺς ἀγράμματους, παρ' ἀκολουθεῖ κανόνας ὅπως κι' ὅταν γράψῃ τὴν καθαρεύουσα. Ἐγὼ βέβαια κάνω μερικὲς ὑποχωρήσεις στὴ δημοτική μου ἀναγκαῖες ἀφοῦ βγάζω περιοδικὸ γιὰ ὅλους. Ἀλλὰ ἕνας ποὺ γράφει γράμμα σ' ἕνα φίλο του ἢ βγάλει ἕνα βιβλίο δικό του, δὲν ἔχει ἀνάγκη.

Πειραιωτίσσα, σοῦ ἔστειλα λυσόχαρτο, οἱ ἐκπρόθεσμες λύσεις δεκτὲς, τὶς ἄλλες, ποὺ δὲν θυμοῦμαι, ξαναστεῖλε τις. Ναί, τὰ Μαγικὰ Γράμματα εἶναι τόσες λύσεις ὅσοι κι' οἱ ἀριθμοί τους (συνήθως πέντε). Τὸ ἴδιο καὶ τῶν ἄλλων Ἀσκήσεων ποὺ ἔχουν πολλοὺς ἀριθμούς. Ναί, ἡ γάστρα σου ἀτεχνὴ· προπάντων σὲ «σύνθεση». Ἕνα τόσο μακρὺ φυτό, μονάχο του, δὲν εἶναι καλαίσθητο.

Σκυριανόπουλο, ἐγὼ νὰ μὴν ξεχνῶ τὸν ἀριθμό ἢ ἐσύ; Δυὸ γράμματά σου ἔχω σήμερα ὁπόψι μου· τὸ ἕνα γράφει Μδ, τὸ ἄλλο τίποτα λοιπόν;.. Χαίρω ποὺ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν εἶσαι «καὶ τόσο δυσαρεστημένος». Περισσότερο ξεσπάθωμα ἀπ' ὅ,τι γίνεται δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ, μὲ τὶς σημερινὲς τουλάχιστο περιστάσεις, ὥστε «τὰ διὰ ξεσπαθώματος δωδεκασέλιδα» ἰδὰ ἀνεφάρμοστη. Ἐπιτηδευμένη γλῶσσα εἶναι τὸ ἐναντίο τῆς ἁπλῆς τῆς φυσικῆς, τῆς ἀθέατστης, τῆς... ἀνεπιτήδευτης. Μπορεῖς νὰ στείλῃς τὶς σκέψεις σου στὸν κ. Ἐενόπουλο. Ἐκεῖ σπίτι του παίζουν πιάνο καὶ τραγουδοῦν οἱ κόρες του, ὄχι δὰ ὁ... Ἀνανίας!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ὡς σήμερα ἔλαβα καὶ τὰ ἑξῆς:

«*Νοσταλγία*», «Τὸ πρῶτο μου ξεπόρτισμα», «Ἀπὸ τὰ Φαιδρά», «Νύχτα σ' ἕνα χωριό». «Στὴν ἀδελφούλα μου», «Ἕνα τέχνασμα τοῦ Ραμπαλαί».

Ἀπορρίψεις: Ὁ ὄγκος τῆς ἀλληλογραφίας καὶ ἡ ἀνάγκη νὰ τὴν κρατῶ πάντα ἐνήμερη μὲ ἐμποδίζουν νὰ βάζω τακτικὰ ἀπορρίψεις. Ἔχω τώρα στὰ χέρια μου τὰ ἀπορριφθέντα κομμάτια ποὺ ἔλαβα μετὰ τὴν 20ὴ Ἀπριλίου τὰ δὲ παιδιὰ ἀνυπομονοῦν γιὰ τὴν τύχη της. Γιὰ νὰ τοὺς δώσω τὴν εὐκαιρία νὰ μοῦ στείλουν νέα καὶ καλύτερα. Θ' ἀρκεσθῶ ἐδῶ ν' ἀναφέρω μόνον τὰ κομμάτια αὐτὰ χωρὶς κριτική:)

«Ψηλὰ βουνὰ» τοῦ *Σίφουνα*. «Τὸ δάσος τὴν ἄνοιξη» τοῦ *Μαύρου Τριαντάφυλλου*, «Ἀναμονὴ τοῦ Πάσχα» τοῦ *Νηρέως*, «Πάσχα» τῆς *Μόρτας Φτέρη*, «Ἀνοιξιάτικο» τῆς *Σπύθας*, «Ἡ γαλήνη» τοῦ *Προμάχου τῆς Ἐλευθερίας*, «Ἄλλοτε καὶ τώρα» τῆς *Ρεζεντᾶς*, «Ἀναμνήσεις» τῆς Ε. Κ. «Δειλινό» τῆς Ε.Π. «Τὸ ἀρρωστο παιδάκι» τοῦ *Ἄστρο Κουνελάκι*, «Μετάφρ. ἐκ τοῦ γαλλικοῦ» τῆς *Καρυάτιδος*, «Θυμᾶμαι» τῆς *Ὀρντινάντσας*, «Τὸ παραμύθι» τοῦ *Βαγ.* «Καὶ τί δὲ βλέπω» τοῦ *Ἀρκάδος*, «Μιὰ ὄμορφη γωνιὰ» τοῦ *Μαγ. Δοξάρι*, «Ἄνοιξη» τοῦ Κ.Κ.Κ. «Γαλήνη» τῆς *Ρήγισσας Ἀνερούσσας*, «Ὅταν ὁ χειμώνας θυμώνει» τοῦ *Στέφανου Ἀμάραντου*, «Παιδικὰ ὄνειρα» τοῦ *Ἀκρίτα*, «Στὴ γιορτὴ τῶν λουλουδιῶν» τοῦ *Λουλούδι τῶν Ἄλπεων*.

Ἔχω στὰ χέρια μου ὅσα κομμάτια ἔλαβα μετὰ τὴν *6η Μαΐου*.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Σύλλογος Κερκυραϊκὴ Τριανδρία, (Ο). Ξενοκέφαλη, κ. (ΒΜ). Γκρέκο, ἁ. (ΧΨ). Στοιχειωμένο Νησί, κ. Μενχίρ, ἁ. Κρητικὸ Ἀκρογιάλι, ἁ. (ΑΦ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Παπουτσωμένος Γάτος, ἁ. Ἀπόλλων τοῦ Μπελβεντέρε, ἁ. Γαλανόλευκη Ἑπτάλοφος, κ.

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Νηρέα*** (ἔλαβα κι' αὐτὲς τὶς . . . 83 λύσεις·) ***Μαίρην Χφυρῆ*** (δὲν πηράζει, νὰ μοῦ γράψῃς ὅταν εὐκαιρῇς. καὶ τὸ καλοκαίρι, ποὺ θὰ εἶσαι ἐλεύθερη, συχνότερα· σοῦ ἀρέσει τὸ νέο τῆς κυρα-Μάρθας; δὲν ἀμφιβάλλω·) ***Ὀνειροπόλον τοῦ Ταϋγέτου*** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ «πασχαλινό σου δῶρο», τὸ ξεσπάθωμα· ἐνέγραψα τὸ νέο μου φίλο κι' ἐξετέλεσα καὶ τὶς ἄλλες παραγγελίες·) ***Κικὴν Ἀποστολίδου*** (καὶ σένα εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· στὴ νέα μου φίλη, ποὺ τῆς ἐνέκρινα καὶ τὸ ψευδώνυμο, ἄρχισα ἀμέσως τὴν ἀποστολή· ναί, μπορεῖ ν' ἀγοράσῃ καὶ τὰ προηγούμενα φύλλα τοῦ χρόνου εἴτε ὅλα μαζί, εἴτε τμηματικῶς.) ***Πειραιώτισσαν*** (σοῦ εἶχα ἀπαντήσει παραπάνω σὲ δυὸ γράμματά σου, ὅταν ἔλαβα καὶ τὸ ἄλλο. συμφωνῶ· στεῖλε μου νὰ ἰδῶ τὸ βιβλίο καὶ νὰ σοῦ πῶ·) ***Βικτωρίαν*** (μὲ τὸ δίκιο σου εὐγνωμονεῖς τόσο τὸν καλό μας φίλο ποὺ σ' ἐπρότρεψε νὰ μοῦ γράψῃς· λαμπροὶ οἱ βαθμοί σου τοῦ Α' ἑξαμήνου, εὖγε· ἀλλὰ τὸ 16 τὸ πῆρες στὴν καλλιγραφία ἢ στὴν ὀρθογραφία; γιατὶ κάνεις, βλέπω, μερικὰ λάθη·) ***Αἰγαιοπελαγίτην*** (πῶς; τὰ πασχαλινὰ λουλουδία σου τὰ ἔλαβα, καὶ μοῦ φαίνεται μάλιστα πῶς σ' εὐχαρίστησα·) ***Μπούλι*** (ναί, μπορεῖς, γιατὶ ὄχι; οὔτε εἶπα, ἔνοια σου, πῶς . . . τρελλάθηκες!) ***Τιτᾶνα*** (ἔστειλα 2 θεσμ. λοσόχαρτο· ὤ, εἶναι πολὺ ὠφέλιμο νὰ λύνῃ κανένας Ἀσκήσεις·) ***Μουσίτσα*** (φωτογραφία καὶ λύσεις ἔλαβα)· ***Τσάρον*** (καὶ πάλι ἔμειναν ἀνεπάντητα δυὸ γράμματά σου· περίμενε, θἀρθῇ καὶ κανὲν ἄλλο στὸ μεταξύ, καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήσω σ' ὅλα στὸ ἐρχόμενο·) ***Ροδοπέταλα, Ἴσιδα*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***26*** Μαΐου θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 291ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 1 Αὐγούστου.

321. Λεξίγριφος

Μὲ τὸ ξενικὸ ὄνομά του,
Τόνα σπὸρ χειμερινό,
Καὶ περίφημο τὸ ἄλλο
Στὴ Μακεδονία βουνό.
Τὰ δυὸ αὐτὰ τώρ' ἂν κολλήσῃς,
Στὸ Αἰγαῖο νὰ τὰ ζητήσῃς.

Κέρβερος

322. Στοιχειόγριφος

Κάτι κακό, φριχτό,
Προπάντων γιὰ στρατό,
Μὲ γράμμ' ἁπλὸ θὰ φτιάσῃς,
Τὸ μεσιανό του . . . γράμμα
Ἂν τοῦ τὸ διπλασιάσῃς.

Ἄρτσι

323. Μεταγραμματισμὸς

Ποτάμι στὴν Ἑλλάδα
Ἕνα του γράμμ' ἀλλάζει
Κι' ἕνα σκληρὸ ἐστεμμένο
Στὴ Ρώμη παρουσιάζει.

Κέρβερος

324. Αἴνιγμα

Ἐπέταξε κι' ἐπνίγηκε
Τἀρσενικό μου·
Ἕνα νησὶ ὅπου θάφτηκε
Τὸ θηλυκό μου.
Κι' ὁλόγυρά του πέλαγος
Τὸ οὐδέτερό μου.

Χλωμὸ Φαγγάρι

325. Ψαρονόκκαλον

Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμάτων ὥστε νἀναγινώσκωνται: ὀπωροφόρον δένδρον, μόριον ὑγροῦ, ρωμαῖος αὐτοκράτωρ, ἐθνομάρτυς, μέρος τοῦ ἄνθους, κάτι εὐτελές, γεωμετρικὸν σχῆμα, διοικητικὴ διαίρεσις.

Νηρεὺς

326. Κρυπτογραφικὸν

123456789=Αὐτοκράτωρ.
235519 =Ἕλλην πολιτικός.
343473 =Δένδρον.
4328589 =Ὄνομα πολλῶν βασιλέων.
56289 =Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
6453 =Ἡφαίστειον.
751 =Στρατιωτικὸν σῶμα.
85439 =Εἶδος πλοίου.
9672789 =Ἀστήρ.

Ἄρτσι

327—331. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις: ***Δῆλος, Αἶμος, γάμος, φόνος, ψαράς.***

Δοξασμένο Νησί

332. Ἀκροστιχὶς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων — τῶν ὁποίων τὸ τρίτον γράμμα εἶναι πάντοτε Α — ἀποτελοῦν μουσικὸν ὄργανον· τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθεξῆς ὁμηρικὸν ἥρωα:

1, Κράτος τῆς Ἀσίας· 2, Νησὶς τῆς Βενετίας καὶ γέφυρα· 3, Εὐρωπαϊκὴ πόλις· 4, Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου καὶ Ἅγιος.

Ἄρτσι

333. Ἐλλιποσύμφωνον

αια-αεου

Νηρεὺς

334. Γρῖφος

```
H       H       H
H H     H     H H
H   H   H   H   H   Φανὴ ψιλή.
H     HH    HHHH
H       H   H       H
```

Λυομένου τοῦ Γρίφου, εὑρίσκεται ὁ τέταρτος στίχος ἀστείου δημοτικοῦ τραγουδιοῦ, τοῦ ὁποίου ζητοῦνται οἱ ἄλλοι τρεῖς.

Δοξασμένο Νησί

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν *Πνευμ. Ἀσκήσεων* τοῦ *φύλλ. 12*

135. Γυμνάσιον (Γῆ, μνᾶ, σύ, ὤν).— 136. Κύκλος-κύκνος.— 137. Καρδίτσα-καρφίτσα.— 138. Ὁ ἡλίθιος, ἡ Εἰλείθυια.—139.

```
Α Ι Ξ
Α Β Α Ξ
Α Ρ Π Α Ξ
Α Λ Ω Π Η Ξ
Α Σ Π Α Λ Α Ξ
Α Σ Τ Υ Α Ν Α Ξ
Α Σ Τ Υ Φ Υ Λ Α Ξ
```

140. ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ (Ἄτλας, Τράτα, ρόλος, ὅρκος, κρόκος, λάρος, σκόρος). —141. Ἔλατο (ΑΕΛΑ, ΤΟ. . .).—142. ΚΑΔΜΟΣ - ΑΓΑΘΩΝ (ΚρΑνος, ΑρΓώ, ΔρΑμα, Μύθος, Ὄπῶς, ΣιΝᾶ). — 143. Ἀλλήλων τά βάρη βαστάζετε.—***Εἶμ' εὐτυχὴς ποὺ διαβάζω Διάπλασι*** (ι μ' ευ, τοῖχοι, σπου διά βάζο διά πλάσι)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 338]

Σίφουνα ἡ διεύθυνσίς μου εἶναι Ἐθνοτράπεζαν Νέας Ἰωνίας δι' ***Ἀλκυόνα***

[Μ' — 339]

Ἀλληλογραφῶ μὲ τὴ Μικρὴ Τάξη. Δ)σις: Εὐστράτιον Πετρέλλην, ὁδὸς Γιάννη Δελῆ 10. Μυτιλήνη διὰ ***Κόκαν***

[Μ' — 340]

Αἰγαιοπελαγίτη, [Μ—315] μυρίζει . . . Σκυριανόπουλο! Πάντως δὲν συγκαλύπτει ἀνεπανόρθωτον γκάφφα!!

Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες

[Μ' — 341]

Σκυριανόπουλο, τί ἔγινε τὸ Πένταθλο; Παιδιά, στεῖλτε ἕνα τετραδιάκι στὴ Νίκη γι' ἀνάμνηση. Ἀντάποδίδει ἀμέσως. Διεύθυνσις: Ἐφορία Καπνοῦ. Δράμα.

[Μ' — 342]

Ὁ Σύλλογος ΤΙΤΑΝΩΝ ἀπεκαλύφθη. ***Τιτᾶν***=Σκεπαφύλαξ, ***Γίνος Βούγας***=Παπαδᾶτος, ***Κερκυραϊκὸν Ὄνειρον***=Λύχνος, ***Φαίακας***=Παϊπέτης. Τοὺς οἰκείους συλλυπούμεθα.

Κερκυραϊκὴ Τριανδρία

[Μ' — 343]

Τρίμηνος τρίδραχμος Διαγωνισμὸς Ἑλληνικοῦ τσπείου Βραβεῖα βιβλία. Δ)σις Μ—225. ***Πειραιώτισσα***

[Μ' — 344]

Ζουζούνι, δὲν εἶσαι ἀκόμη εἰς θέσιν νὰ κρίνῃς ἀνώτερα ζητήματα...Εἶσαι ἀκόμα picolo, ἀληθινὸ ζουζουνάκι!!... ***Γ. Π.***

[Μ' — 345]

Η Μ—100 παρατείνεται μέχρι 15ης Ἰουνίου! Σύλλογοι σπεύσατε!! «Διαπλασιακὴ Αὐτοκρατορία» στείλαμε! Νικηφόρε Φωκᾶ, Πειραιώτισσα, εὐχαριστοῦμε!

ΚΑΠΕΤΑΝΑΙΟΙ

[Μ' — 346]

Δοξασμένη Ὕδρα, πολύχρονη, εὐτυχισμένη! Γκρέκο, Ἐλπί, καλὴ δράση.

ΝΑΥΤΑΚΙ

[Μ' — 347]

Ναυτάκι, ***Γελάστε Ἀντιπλοίαρχε, Ἀττὲ Ἰράμ, Σκυριανόπουλο*** ἕνα τετραδιάκι σας θὰ μ' εὐχαριστοῦσε πολύ. Δ)σις: Χριστοφ. Μούντριχαν, Τραπεζουντίου 7, Χαλκίδα, διά: ***Ἀριστοφάνην***

[Μ' — 348]

Τσάρε, συγχαρητήρια γι' ἀνεμοπορικὲς πτήσεις... — Τώραιότερο Διαπλασιακὸ σύνθημα: «Δωδεκασέλιδα»!

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[Μ' — 349]

Διαπλασόπουλα-ες, μὴ ξεχνᾶτε τὸ δημοψήφισμα ***(Μ—308, 322)***. Ἐλπίζω σὲ ὅλων τὴν ὑποστήριξη. Σκυριανόπουλο, εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα.

Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες

[Μ' — 350]

Κατέρχομαι, ἐλπίζων ὑποστήριξιν ἀπὸ ὅλους-ες, εἰς Δημοψήφισμα Ἐθνικοῦ Ἰδεώδους.

ΑΠΟΛΛΩΝ ΤΟΥ ΜΠΕΛΒΕΝΤΕΡΕ

[Μ' — 351]

Ἐξακολουθῶ ἀλληλογραφίαν καὶ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν. Διεύθυνσις: Χαλκοκονδύλη 52 δι'

Ἀπόλλωνα τοῦ Μπελβεντέρε

Τύποις Σεργιάδου